

Lord Syster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

Nr 2014 AVONTUUR IN BELGIE

PRIJS : België 5 fr.
Nederland ; 35 Cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van "In den Ouden Windmolen,, Hasselt (België)
Voor Nederland Roman-, Boek- en Kunsthandel, — AMSTRDAM

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Avontuur in België

HOOFDSTUK I

EEN BELANGWEKKEND GESPREK

In een der rijkste, deftigste wijken van Londen, de Cromwellstreet, verheft zich een fraai heerenhuis, dat door zijn schoonheid zelfs moet opvallen in deze wijk, die toch rijk is aan fraaie huizen.

Het is voor het grootste gedeelte uit natuursteen opgetrokken, afkomstig van de basaltrotsen op de oostkust van Schotland, en gebouwd door een der beste Engelsche architecten van dezen tijd.

Het is van de Cromwellstreet afgesloten door een kleinen voortuin, maar aan de achterzijde strekt zich een heel groot park uit, hetwelk aan alle zijden door een hoogen muur omringd is, en waar zich de garage en de stallen bevinden.

Dit prachtige huis is het eigendom van Lord William Aberdeen, een in geheel Lon-

den welbekend filantroop, die er het grootste gedeelte van het jaar woont als hij niet op een zijner schoone landgoederen vertoeft.

Tot een der vele eigenaardigheden van den schatrijken Lord behoort onder anderen deze, dat hij het tamelijk groote huis slechts bewoont met zijn vriend en medewerker, Charles Brand geheeten een jonge man, met een zacht blozend gelaat, en lachende blauwe oogen, den chauffeur Henderson, een reus van een kerel, die het tegen den sterkste alleen gemakkelijk kon opnemen, zijn ouden trouwen kamerbediende Gaston.

Het was op een schoonen dag op het einde van Juni, toen Lord William Aberdeen en Charles Brand in de lift stegen, die

hen tot aan de bovenste verdieping van het huis voerde.

Zij verlieten daar de liftkooi, en bestegen een ijzeren wenteltrap.

Deze trap leidde naar een klein vertrek dat boven op het dak van de villa gebouwd was, waar zich een vrij uitgestrekte tuin bevond.

Lord Aberdeen had hierin verscheidene rijke Amerikanen nagevolgd, die op de platte daken van hun huizen ware lusthoven hebben laten aanleggen, waar zij de avonden na de snikheete dagen doorbrengen omdat zij op deze hoogten althans nog een koeltje kunnen opvangen, hetgeen op den beganen grond onmogelijk zou zijn, daar de hitte nog uren lang tusschen de geblakerde huismuren bleef hangen.

Hier en daar waren banken neergezet en gemakkelijke rieten stoelen die tot rusten nodden.

Men genoot van dit platte dak, dat aan alle zijden door een hooge balustrade omgeven was, een heerlijk uitzicht over een groot gedeelte van Londen.

In het Oosten slingerde zich de Theems in vele bochten als een lint van zilver door de stad.

De Tower en de Tower Bridge leken door een gezichtsbedrog zoo nabij te zijn, alsof men ze in een paar stappen zou kunnen bereiken.

In het Noorden was duidelijk de koepel te zien van de St Paul's kerk, en het gothische dak van de Westminster abdy.

Als men het oog wapende met een goede kijker, kan men bij heldere dagen zelfs de Noordelijke wijken Hampstead, Kentish Town en Highbury zien.

De beide heeren plaatsten zich in een gemakkelijken rieten stoel, sloegen de beenen over elkander en beschouwden een oogenblik peinzend het schouwspel dat zich aan hunne bliken vertoonde.

Na eenigen tijd begon Lord Aberdeen :

— Wij zitten hier nu heerlijk rustig, Charles niemand kan ons zien van de omringende huizen, daar het onze hooger is en wij hier aan de parkzijde gezeten zijn, en wij zelve kunnen, zelfs zonder onze periscoop te gebruiken, een zeer groot gedeelte van Londen overzien.

— Ja wij zitten hier goed, Edward, bevestigde Charles Brand glimlachend. Herinner je je nog wel, dat wij, toen wij hier de laatste maal waren, daardoor in een zeer

gevaarlijk avontuur werden gewikkeld.

— Ja, dat zal ik zoo spoedig niet vergeten. Toen ik het dak besteeg, deed ik dat als Lord William Aberdeen, en toen ik de trap weder afgang, was ik John Raffles, de gentleman-inbreker — de lang gezochte van hoofdinspecteur Baxter en van den detective Sullivan.

— En hoe zit je hier nu ? vroeg Charles glimlachend.

— Voorloopig als Lord Aberdeen ! mijn jongen, antwoordde de Grootte Onbekende terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde en Charles voorhield.

— Is het eigenlijk niet wonderlijk, hernam de jonge man, terwijl hij zich van een sigaret bediende, dat je als Lord Aberdeen op zeer goeden voet staat met hoofdinspecteur Baxter, dat je algemeen gezien bent om je weldaden en om je rijkdom, en dat niemand het zou willen gelooven — dat je nog iets heel anders bent ?

— Neen, Charles eigenlijk is het niet zoo vreemd antwoordde Raffles, terwijl zijn groote grijze oogen den rook van zijn sigaret volgden, die lijnrecht in de stille lucht omhoog steeg. Ik geloof dat het integendeel vaker voorkomt dan wij wel denken. De meeste rijke menschen zijn uit den aard der zaak dieven, al was het slechts hierom dat zij, in het gunstigste geval, zelve geen hand hebben uitgestoken om dien rijkdom te verdienen en dus de gemeenschap bestolen hebben. Negentig van de honderd millionairs hier in Londen zou het, naar mijn vaste overtuiging, niet mogelijk zijn den oorsprong van hun fortuin op te sporen, zonder daarbij te stuiten op allerlei ongerechtigheid, bedriegerijen en slimme trucs.

— Het percentage is misschien een weinig groot genomen, hernam Charles glimlachend, maar in den grond van de zaak zul je wel gelijk hebben. Menigmaal vertoonen de menschen ons slechts een masker, waar achter zij hun waren aard verschuilen en waarmede zij hunne medemenschen bedriegen.

— Dat is zoo, Charles. Denk maar eens aan prof. Nicholson. Neem een voorbeeld aan onzen doodsvijand. Wie zou ooit gedacht hebben, dat zich achter den welgestelden beroemden professor in de chemie een der grootste schurken verborg die ooit het daglicht hebben gezien. Als ik een maand geleden op Scotland Yard was gaan zeggen dat ik er de onomstootelijke bewijzen van in handen had, dat professor

Nicholson de geestelijke leider was van het genootschap van den Gouden Sleutel, dat wil zeggen van een der wijdst vertakte, misdadigersbende der geheele wereld, dan zouden ze me daar waarschijnlijk hebben vastgehouden en zich hebben gehaast mij in een krankzinnigengesticht op te sluiten.

— Dat vrees ik ook, Edward, beaamde Charles. Hij is een zeer sluwe booswicht en hij heeft zijn web zoo zorgvuldig gesponnen, dat het minste trillen van den kleinsten draad hem op zijn hoede doet zijn. Hij heeft alibi's bij de vleet, want hij heeft steeds wel een paar dozijn menschen die bereid zijn te zijnen gunste een valschen eed te zweren. Wij zijn met James, de eenigen die zijn dubbel leven kenden, en gedurende vele maanden is het ons, ondanks al onze pogingen, niet mogen gelukken de noodige bewijzen bijeen te brengen, die zijn schuld konden vaststellen. Hij ging rustig voort met het geven van lessen aan de Universiteit — en tegelijkertijd met het beramen van zijn misdaden.

— En wie weet hoe lang dat nog zou hebben voortgeduurd, als het toeval ons een paar weken geleden niet gunstig was geweest, en wij den ellending hebben kunnen ontmaskeren.

— Helaas heeft de politie hem toch nog niet kunnen arresteren.

— Dat is zoo, maar dat heeft zeker niet aan ons gelegen. Hoe dit ook zij — zelfs een man als Baxter kon er, na hetgeen in de woning van Nicholson was geschied, niet meer aan twifelen, of daar woonde een zeer gevaarlijke heerschappij. Zij ontdekte dat zijn huis door een geheime gang in verbinding stond met een berucht dievenhol, en trof den professor midden in een beraadslaging met zijn medeplichtigen aan. En hij had het slechts aan zijn weer-

galooze vlugheid te danken, dat hij nog op het laatste oogenblik kon ontkomen.

— En toen bracht een verder onderzoek van het geheele huis zooveel merkwaardige dingen aan het licht dat de politie er niet langer aan kon twifelen, of professor Nicholson was een hoogst gevaarlijk individu, een bende-chef die reeds een aantal bloedige misdaden op zijn geweten moest hebben. Weet je nog wel, wat een opschudding het in de pers gaf ?

— Zou ik het mij niet herinneren ? vroeg Raffles glimlachend. Sommige bladen weigerden vierkant, aan de schuld van Nicholson te gelooven en schreven dat men hier ongetwijfeld te doen had met boosaardigen laster, rondgestrooid door een nijdverigen collega van den leeraar. Men heeft heel wat bewijzen moeten toonen, die onaanvechtbaar waren, om deze ongeloovige Thomassen te overtuigen.

— Voor een ding is het jammer, dat Nicholson ontmaskerd is, riep Charles uit. Wij weten nu namelijk niet meer, waar hij zich bevindt en kunnen hem moeilijker bestrijden dan vroeger.

— Dat is inderdaad zoo, Charles — maar wij hebben nog steeds voor, dat wij hem kennen, en dat hij nog steeds niet weet wie John Raffles is en achter wien hij zich steeds verbergt.

— Maar ook hij kan zich vermommen.

— Dat zou hem zeer moeilijk vallen, Charles. Zijn buitengewone lengte en magerheid, de eigenaardige kleur van zijn groenachtige zwarte oogen en zijn eenigszins gebogen houding zouden hem aanstonds verraden. Neen, ondanks alles zijn wij nog steeds in het voordeel, en zoodra wij er toe in de gelegenheid zijn, zullen wij den strijd met onzen doodsvijand opnieuw aanbinden. Ik ben zeker... stil eens... wat is dat daar ?

HOOFDSTUK II DE HELIOGRAAF

Raffles hield den blik strak gevestigd op een punt aan den horizon van de huizen.

Hij was half opgestaan, en had de sigaret in het grint aan zijn voeten geworpen.

Charles wilde iets vragen, maar Raffles

legde hem met een gebaar het zwijgen op, en wees met uitgestrekte vingers naar een punt in het Noord-Oosten.

Charles volgde de aangewezen richting en kon eerst niet ontdekken hetgeen zoo-

zeer de aandacht van Raffles scheen te trekken.

Maar plotseling ving zijn oog een korte schittering op die aanstonds weder herhaald werd — nog eens, en nog eens, met ongelijke tusschenpoozen.

Charles wilde een opmerking maken, maar Raffles legde hem haastig de hand op den arm, stak zijn hand in zijn binnenzak, haalde er zijn opschrijfboekje uit, en begon er eenige aantekeningen in te maken.

De zonderlinge flikkeringen hielden nog eenigen tijd aan, en hielden toen plotseling op, even onverhoeds als het begonnen was.

— Zou het gedaan zijn ? vroeg Charles op zachten toon alsof hij vreesde dat iemand anders behalve Raffles hem zou verstaan.

— Neen, het was slechts een vraag. Zie maar, daar komt het antwoord al, riep Raffles uit. Daar naar den kant van de Westminster Road.

Raffles had goed gezien — op verren afstand, thans in het Zuid-Oosten, scheen antwoord te worden gegeven op die zonderlinge seinen van zoeven.

Het waren dezelfde flikkeringen, onderbroken door rustpoozen van verschillende duur.

Raffles had zijn vulpen aan het werk gezet, maar na eenige minuten kon hij dit schrijfwerktuig weder opbergen.

De beide mannen keken elkander een oogenblik zwijgend en verbaasd aan.

— Het is toevallig, dat onze eerste tocht naar het dak na diegene, welke ons in dat gevaarlijk avontuur stortte, ons deze geheime boodschap doet ontdekken, begon Raffles.

— Wat was het eigenlijk ? Ik heb het niet van het begin af kunnen volgen.

Raffles sloeg een blik in het boekje en antwoordde toen :

— Daar ginds, in de richting ergens van Downing Street werd in gewone Morse teekens opgemerkt : « Attentie ! het geld wordt overmorgen verzonden per schip. Wat moet ik doen ». En daarop werd, aan den kant van Westminster Road door middel van de Heliograaf geantwoord : « Tracht nadere gegevens te verkrijgen. Vannacht om 1 uur op de bekende plek. »

— Wat drommel heeft dat te beteekenen ? vroeg Charles verwonderd.

— Het is dunkt mij maar voor een uitlegging vatbaar, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn weggeworpen sigaret door een nieuwe verving. Het is duidelijk dat 't hier een zaak geldt, die het daglicht niet kan velen — al klinkt het wat vreemd, dat men er de zon bij te hulp heeft geroepen — anders zouden die twee correspondenten wel langs telegraphischen of telephonischen weg met elkaar in verbinding zijn getreden. Het geldt hier iets, waar groote haast bij is, en daarbij bewijst een heliograaf, feitelijk niets anders dan een uitmuntende spiegeling, voortreffelijke diensten. Vooral wanneer bijvoorbeeld de eerste afzender nogal aan tijd en plaats gebonden is, en maar niet zoo aanstonds kan wegloopen om een telegram te verzenden.

— Maar voor den drommel, over welk geld werd er dan geseind, vroeg Charles ongeduldig.

— Mijn waarde Charles, hernam Raffles bedaard — ik ben er niet de man naar om mijn eigen kundigheden te onderschatten, maar een gedachtenlezer ben ik niet. Ik beken je volmondig dat ik er niet het flauwste vermoeden van heb waarvan hier sprake kan zijn. Alleen zeg ik, dat het een zaak van heel groot gewicht betreft — een zaak, waarvan het wellicht de moeite zal loonen als wij er in zouden kunnen doordringen.

— Maar hoe zouden wij dat moeten doen, zonder nader gegevens ? vroeg Charles.

Raffles dacht even na, raadpleegde nogmaals zijn opschrijfboekje en zeide toen :

— Er is hier sprake van een geldzending per schip. Om een bagatel gaat het dus niet. Wanneer het echter iets van belang is, moet er dunkt mij, iets van in de bladen hebben gestaan. Ik zegen in ieder geval het toeval, dat ons bewoog juist nu een luchtje te gaan happen in onzen daktuin.

— Het kan misschien wel niets te beteekenen hebben Edward.

— Dat betwijfel ik, Charles. Ik ben integendeel van oordeel dat wij hier te doen hebben met een zeer belangrijke aangelegenheid. Het bevalt mij niets, dat het eerste bericht, afgaande op richting en afstand, verzonden moet zijn in de buurt van onze verschillende Ministeries. Wij gaan nu vlug naar beneden, dan kunt gij je beroemd register eens napluizen en zal ik de laatste bladen nog eens zorgvuldig doorlezen.

Charles dacht er niet aan tegen te spreken.

Hij zag zeer goed in, dat Raffles, na eenige dagen van lusteloosheid en tamelijk neerslachtige stemming, weder was aangegegrepen door een ontombaren lust tot daden, en dat hij even goed zou kunnen trachten de zon in haar loop te stuiten, als Raffles af te brengen van zijn voornemen, een zaak te onderzoeken welke het toeval zooveen onder zijn aandacht had gebracht.

De twee vrienden daalden dus de wenteltrap weer af, namen in de lift plaats die boven was gebleven en daalden neer tot de eerste verdieping, waar zich de bibliotheek bevond en waar zij wel wisten dat de oude Gaston de laatst aangekomen bladen zou hebben neergelegd.

Charles trad aansfonds op de reusachtig groote boekenkast toe, en nam uit een goed verborgen lade een lijvig register, dat bijna geheel en al volgeplakt bleek te zijn met diverse courantuitknipsels, zorgvuldig gerangschikt en geregistreerd.

Raffles greep op zijn beurt een stapel dagbladen en liet een grooten leeren stoel dicht bij een der ramen plaatsen, die open stonden en waardoor een bedwelmen- de lucht van heliotropen en seringgen het vertrek binnendrong.

Een kwartier lang hoorde men niets dan geritsel van de bladen van het register die werden omgeslagen en het ongeduldig gebrom van Raffles die krant op krant raadpleegde zonder blijkbaar iets te vinden.

Maar plotseling slaakte Charles een uitroep van verlichting, en uitroep van zegepraal.

— Hier is iets wat althans niet geheel onmogelijk lijkt, riep hij uit, terwijl hij den uitgestreken wijsvinger hield op een knipsel uit de « Times » niet grooter dan vijf regels, maar voorzien van wat de pers- menschen een « dubbelen kop » noemen.

Raffles was opgestaan en kwam snel naderbij.

— Lees eens voor, verzocht hij.

Charles boog zich over het register en las met zijn heldere stem :

< Groote goudzending naar België.

Goudzending ten behoeve van de her- stelbank.

Naar wij uit gezaghebbende bron vernemen, ligt het in het voornemen van het Departement van Financiën, binnen niet al te langen tijd een groote zending goud naar Brussel te verschepen.

Aldus zal worden voldaan aan onze overeenkomst met de Belgische regeering waaraan wij een groote bijdrage hebben toegezegd voor financieele hulp. »

Raffles had aandachtig, met de oogen strak op het vloerkleed gericht geluisterd.

Hij begon nu langzaam het vertrek op en neer te loopen, en stond toen opnieuw voor Charles stil. Heb je niets anders gevonden ?

— Niets !

— Dan moet dat het zijn. Dat zou ook overeenkomen met het feit, dat de eerste seinen uit de diplomatieke wijk zijn gekomen.

Toen stampvoette hij ongeduldig en ver- volgde :

— Maar wij hebben geen houvast. Wan- neer wordt het geld verzonden ? Wie is de man die dit nauwkeurig weet, en die blijk- blaar dit geheim verraden heeft. Wie is de man die de boodschap in ontvangst nam ? Waar is die « bekende plek » ?

Raffles beet zich op de lippen, maar toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Mee naar het dak, Charles riep hij uit. Wij zullen wederom op de loer gaan liggen, met een geduld dat een kat ons zal mogen benijden. De kans is niet geheel en al uitgesloten, dat er vandaag nog meer zal worden geseind.

— Steeds tot je dienst, riep Charles uit. Het is gelukkig mooi weer, en wij kunnen onze zakken vol sigaretten stoppen. Maar geloof je niet dat het van die menschen zeer lichtzinnig is, om elkander in gewoon Morse schrift deze soort berichten toe te zenden ?

— Maar Charles, wie zou er nu op reke- nen, dat er toevallig in Londen twee man- nen ergens op een dak zitten, die even toe- vallig het sein waarnemen en, nog grooter toeval, het Morse schrift kennen ? Ik ben nog al wantrouwend van nature, maar ik geloof dat ik daar zelf nooit zou zijn op- gekomen.

Onder het spreken waren de beide man- nen het vertrek weder uitgegaan en had- den zich naar de fraaie liftkooi begeven.

Deze bracht hen in een minuut naar de bovenste verdieping, en spoedig hadden zij hun waarnemingspost op het dak weder ingenomen.

Het was toen drie uur en er zou van het geduld van de beide mannen zeer veel ge- vergd worden.

Kwartier na kwartier, uur na uur ver-

liep, zonder dat de zonderlinge lichtflikkeringen zich herhaalden.

De zon neigde reeds ter kimme en binnen een half uur zou zij achter de huizen verdwenen zijn.

Maar om acht uur, juist toen de twee vrienden wachtensmoede hun uitkijkpost wilden verlaten, greep Raffles Charles bij den arm en riep uit :

— Daar is het weer. Opgelet.

Inderdaad. In het Noord-Oosten, ergens boven op een dak, begonnen de lichtseinen weer te schitteren.

Het kostte Raffles en Charles die het gewone telegrafische schrift voortreffelijk kenden, zeer weinig moeite, om het volgende te noteeren :

« Attentie ! Vervoer van het geld heeft plaats in vrachtauto's naar Dover. Vandaar per gecharterd schip naar Antwerpen, en per trein naar Brussel. Kom vannacht niet om één uur op de bekende plek. Moet overwerken. Is vier uur bij den Tower goed ? »

Ternauwernood had Raffles deze eigenaardige mededeeling in zijn notitieboekje opgeschreven of de tweede heliograaf gaf het volgende antwoord, even kort als duidelijk :

« Hedennacht om vier bij den Tower. Ik zal u in een huurauto wachten ».

De lichtflikkeringen hielden nu voor goed

op, en bijna op hetzelfde oogenblik verdween de zon achter de daken der huizen, zoodat het verder onmogelijk was geworden, zich van dit hemellichaam te bedienen tot het overbrengen van berichten.

Raffles en Charles hadden elkander eenigen tijd zwijgend aangezien.

Nu zeide de Groote Onbekende, terwijl hij langzaam het opschrijfboekje in zijn zak liet glijden :

— Een aanslag op dat goudkonvooi dus. Op het geld dat voor de herstelbank bestemd is.

— Neen, Charles, dat is te dringend noodig, tot verbetering van de economische toestanden, en het zal dan ook te Brussel aankomen, als ik er iets aan doen kan.

— Ik begrijp alleen niet goed, hoe men het durft wagen, zulk een konvooi onderweg aan te houden, riep Charles uit.

— O, dat is op zich zelf zoo bijzonder niet, hernam Raffles. Wij hebben, als ik het mij goed herinner, zelve wel eens zulk een onderneming op touw gezet.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik wist wie hier achter zitten.

— Aan je wensch zal voldaan worden, Charles want wij zullen het hedennacht weten.

— Wat. Je bent van plan...

— Vannacht om vier uur bij den Tower te zijn.

HOOFDSTUK III DE MAN IN DE AUTO

Raffles was er de man niet naar, een eenmaal opgevat plan halverwege te laten varen.

Gedurende den maaltijd, dien de twee vrienden in de villa gebruikten, beraamden zij hunne plannen voor dien nacht.

— Het zal niet raadzaam zijn, zoo begon Raffles, ons in onze gewone gedaante te vertoonen op zulk een zonderling uur van den nacht, want dit zou zonder twijfel aanleiding geven tot vermoedens die al onze voornemens in duigen zouden doen vallen.

— Wij zullen ons dus vermommen ?

— Onherkenbaar.

— Nemen wij James mede ?

— Misschien kan hij ons op eenigen afstand met een snelle auto volgen, maar ik geloof haast niet, dat het noodig zal zijn. Hoe minder wij opvallen, hoe beter.

— Mag ik vragen, waarom wij de politie niet van het gebeurde in kennis stellen ?

— Ten eerste omdat wij nog niet genoeg gegevens hebben, ten tweede, omdat de politie in staat is, met de gegevens welke wij haar zouden verschaffen, de zaak nog in het honderd te doen loopen, en ten derde, omdat de geheele aangelegenheid zich wel eens zou kunnen ontwikkelen op een

wijze, die de medewerking van de politie voor ons alleen maar lastig zou maken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en stond op.

— Wij hebben nog juist den tijd, een paar bedrijven van « De Barbier van Sevilla » te gaan hooren, zeide hij. Dat zal ons in de goede stemming brengen voor onze belangwekkende onderneming van hedenacht.

— Belangwekkend, en gevaarlijk, Edward, zeide Charles ik heb zoo'n idee, dat wij ons in een wespennest steken.

— Dat hoop ik. Een paar dagen werkeloosheid hebben mij ontzenuwd, en ik heb wat afleiding noodig.

— O, wat dat betreft, ik denk, dat je afleiding genoeg zult krijgen zeide Charles meesmuilend. Méér afleiding dan je in een enkelen nacht zult kunnen verwerken.

— Zooveel te beter.

— Liederen die een goudkonvooi denken te overrompelen, zullen wel niet veel om een menschenleven geven, als hierdoor hun plannen gevaar zouden loopen.

— Best mogelijk. Zeg eens, Charles, ik zou zoo zeggen, dat je niet veel lust in de onderneming hebt, voegde Raffles er spottend aan toe. Moet ik ditmaal je hulp ontberen ?

— Dat weet je wel beter, Edward, riep Charles verontwaardigd uit. Ik acht het alleen mijn plicht, je te waarschuwen voor de gevaren die je kunnen bedreigen.

— En ik acht het onzen plicht, wat voor te maken, anders zullen wij de groote aria van Almaviva nog missen.

Daarop viel niets meer te zeggen, dat begreep Charles ook wel, en zoo waren de twee vrienden een oogenblik later op weg naar het operagebouw, waar zij plaats namen in de voor Lord Aberdeen gereserveerde loge, en niemand, die zijne Lordschap daar zoo op zijn gemak zag zitten zou een seconde vermoed hebben, dat hij te doen had met den lang gezochten John Raffles, alias Lord Lister, die op dit oogenblik voornemens was, met zijn trouwen metgezel een nachtelijk avontuur te ondernemen, waarvan zij den omvang thans nog niet konden overzien, maar dat stellig niet zonder gevaar zou zijn.

Na afloop van de voorstelling begaven Raffles en Charles zich naar een in de nabijheid gelegen restaurant en gebruikten

daar een stevig souper, want zij konden volstrekt niet weten, hoe lang zij hunne onderzoekingen zouden moeten voortzetten, zonder in de gelegenheid te zijn, opnieuw voor den inwendigen mensch te zorgen.

Het was bijna half twee, toen zij heengingen, en zich te voet naar de villa in de Cromwell Street begaven, die slechts op twintig minuten afstand was gelegen.

Het was een donkere nacht, en de wind die was komen opsteken was tamelijk guur.

Hij deed het water zachtjes rimpelen, en de zware boomen buigen, die langs het Theems Embankment geplaatst zijn.

In de verte liet de klok van de St. Pauls' kerk vier zware slagen hooren.

Het was half vier in den nacht.

Het stadsrumoer was bijna geheel en al verstomd, over eenige uren zou het leven van de wereldstad opnieuw ontwaken en met zijn getier de duizenden straten van de onmetelijke stad vullen.

Het was nog bijna geheel donker, maar toch was in het Oosten reeds een flauwe schemering te bespeuren die de nadering van den komenden dag aankondigde.

Op den hoek van de Tower Wharf en de Little Tower Hill, dicht bij de beroemde brug zwierven twee havelooze gedaanten een oude vrouw en een nog oudere man.

Zij waren in lompen gehuld en schenen zich vruchteloos tegen de guurheden van den nacht te beschermen, de vrouw door een omslagdoek vol gaten, de man door een oude, tot op den draad versleten fietscape, die hem tot bijna op de knieën hing.

Nu en dan spraken zij met bevende stem een laten voorbijganger aan en vroegen om een aalmoes, terwijl zij tegelijkertijd met schuwe blikken om zich heenkeken, ten einde zich er van te vergewissen dat er geen politieagent in de nabijheid was.

Vaak konden zij deze vraag echter niet herhalen, want het aantal voorbijgangers was zeer gering.

Bijna allen liepen knorrig verder, zonder naar het gejammer van het bedelaarspaar te luisteren.

Deze beide armelijke menschen, die oude man met zijn ingevallen, hol gelaat en zijn drogen hoest, die vrouw met haar door het werken verkromde ledematen, waren John Raffles en Charles Brand.

Zij hadden zich zoeven in hun slaapkamers op een voortreffelijke wijze vermomd en konden er nu wel zeker van zijn, dat beste vrienden hen niet zouden herkennen.

Zij hadden, ofschoon het uur hetwelk in de heliografische boodschap genoemd was, nog niet was aangebroken de geheele buurt rondom de Tower reeds doorzocht.

Zij waren begonnen bij de Tower Bridge, waren de Little Tower Hill ingeslagen, een straat die zich in het verlengde van die brug uitstreckte waren toen linksaf geslagen, en hadden de Postern Road gevolgd, die evenwijdig loopt aan den achtergevel van den Tower.

Hun ommeegang voortzettend langs de Great Tower Hill, bereikten zij opnieuw de Theemskade.

Deze rondwandeling had omstreeks een kwartier geduurd, maar zij hadden niets bijzonders ontdekt en zeker geen wachende auto.

De beide vrienden hadden een schuilplaats gezocht in een breed portiek aan laatstgenoemde straat gelegen en belegden krijgsraad.

— Het is nu bijna kwart voor vieren, Charles begon Raffles, en het kan niet lang meer duren, of de auto moet verschijnen. Het is nu zoo stil dat wij het geraas van den motor op verren afstand kunnen hooren.

— Stil eens even, kwam Charles terwijl hij zijn hand op den arm van Raffles legde, ik geloof dat ik daar al iets hoor.

Charles had zich niet bedrogen.

Van de zijde van de Lower Thames Street naderde een auto, die snel nader kwam.

Raffles en Charles staken voorzichtig het hoofd om den hoek van het portiek en een oogenblik later zagen zij een groote auto snel voorbij rijden.

Zij verlieten hun schuilplaats, snelden de straat uit, sloegen den hoek om en zagen hoe de auto de Tower Wharf afreed, en op den hoek van de Little Tower Hill bleef stilstaan.

Dadelijk waren de beide vrienden in hun rol.

In gebukte houding liepen zij voort tot dat zij de auto bereikt hadden, een groote Limousine, donker grijs gelakt en blijkbaar voorzien van een krachtigen motor.

Achter het stuurwiel zat een ineengedo-

ken gedaante wiens gelaat moeilijk te zien viel, daar hij den breeden kraag van zijn jas zoo hoog mogelijk had opgezet en zijn pet diep in de oogen had getrokken.

Raffles en Charles sloften de auto voorbij en daarop stonden zij stil als in beraad, wat zij zouden doen.

Toen keerde Raffles op zijn schrede terug en kwam, terwijl hij een bevende hand aan zijn hoed bracht, op het portier van de auto toe.

De wagen was dichtbij een lantaarn blijven stilstaan, en het inwendige was tamelijk verlicht.

De portierruit aan den kant waar Raffles naderde was neergelaten, waarschijnlijk om den man die daar binnen zat, gelegenheid te geven, nu en dan het hoofd naar buiten te steken, om zich te overtuigen of zijn medeplichtige nog niet kwam opdagen.

Raffles trad op de auto toe, boog zich voorover, en zeide op klagenden toon :

— Om godswil mijnheer, heb medelijden. Mijn arme vrouw sterft van den honger. Ik ben al weken werkloos. Wij hebben geen onderdak, geef ons om godswil wat geld.

De man die in de auto zat wendde een norsch gelaat naar den gewaanden bedelaar, en zeide op dreigenden toon :

— Maak onmiddellijk dat je wekomt, of ik zal je door mijn chauffeur aan een politieagent laten overleveren.

Raffles had moeite een kreet te onderdrukken toen hij deze stem hoorde en het gelaat van den man zag die in de auto zat.

Het was professor Nicholson, zijn doods-vijand, de man met wien hij reeds eenige malen het staal had gekruist en wien hij nog niet lang geleden ontkomen was, juist toen de Koning van de Misdaad hem een vreeselijken dood wilde laten ondergaan.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheerschen slaakte een diepe zucht en verwijderde zich schoorvoetend.

Hij scheen iets aan de oude vrouw mede te deelen, die in snikken losbarstte die akelig weerklonken in de stilte van den nacht en scheen haar toen haastig met zich mee te voeren.

Dit was slechts schijn. Want Raffles stond een dertigtal meter achter de auto weder stil, wierp snel een blik achter zich, overtuigde zich dat het gordijntje voor het raampje dichtgetrokken was en

voerde Charles in de stoepnis van een groot huis.

— Wat doe je ? vroeg Charles verwonderd.

— Ik neem je mee naar een goede schuilplaats vanwaar wij de auto in het oog kunnen houden. Wie denk je dat in die auto zit ?

— Hoe kan ik dat raden, Edward ?

— Niemand anders dan professor Nicholson, op wiens hoofd de politie een prijs van duizend pond Sterling, heeft gesteld, een eer die ik met hem deel, slechts met dit onderscheid, dat de politie mij blijkbaar juist eens zoo hoog schat.

Er scheen een trek van ongeloof op het gelaat van den jongen man.

— Weet je dat wel zeker, heb je goed gezien ?

— Ik zou mij in alles kunnen vergissen, maar daarin niet antwoordde Raffles. Hij heeft weliswaar zijn lange zware sik afgeschoren en ook een groot gedeelte van zijn Tartaarsche snor opgeofferd maar ik herkende hem toch onmiddellijk. Doodsvijanden vergeten elkanders gelaat niet zoo spoedig, en ik was maar al te blij, dat ik mij zoo goed gegrimeerd had.

— Dus hij is de man, die dit plan op touw heeft gezet ?

— Niemand anders en wij hadden het aanstonds moeten begrijpen. Het is juist iets voor hem om zulke plannen op touw te zetten. Hij behoeft nu niet meer de rol te spelen van den geleerden professor en heeft niets te verliezen behalve natuurlijk zijn vrijheid, en misschien wel zijn hoofd.

— Wat zullen wij nu doen ?

— Rustig afwachten tot zijn medeplichtige komt, en dan naar omstandigheden handelen. Het treft dat de auto dicht bij een helder brandende lantaarn stilstaat en ik hoop dat wij het gelaat van dien man zullen kunnen onderscheiden. Ik vermoed dat die medeplichtige iemand is, die kennis heeft van de omstandigheden, waaronder de verzending van het goud plaats heeft, dat wil zeggen van een of ander ambtenaar misschien wel aan het Ministerie van Financiën.

— Waarom zou Nicholson niet uitstappen ?

— Ik denk dat hij den man in zijn auto zal medenemen, en dat daarbinnen het plan van den veldtocht zal worden opge maakt.

— Maar dan kunnen wij ook niet weten wat zij doen zullen, Edward, riep Charles uit.

— Misschien toch wel, jongenlief, her nam Raffles glimlachend.

HOOFDSTUK IV AFGELUISTERDE PLANNEN

Het geduld van de twee vrienden zou niet al te lang op de proef worden gesteld.

De handlanger van professor Nicholson scheen een man van de klok te zijn want nauwelijks was de vierde slag van de klok van de St. Pauls kerk weggegalmd die het vierde morgenuur verkondigde, of met haastige schreden kwam uit de Little Tower Hill een man aanloopen, in een langen mantel gewikkeld, en met den hoed tamelijk diep in de oogen gedrukt, iemand die niet gaarne herkend wil worden.

De straat maakt hier een flauwe bocht en van uit hun duistere schuilplaats kon-

den de beide vrienden, zonder zelf gezien te worden goed waarnemen wat er daarginds voorviel.

Dat duurde trouwens slechts kort, want de man die in de auto zat, en die de snel naderende schreden blijkbaar ook had gehoord, opende het portier en de medeplichtige stapte in, waarop het portier weder werd dichtgeklapt en de auto zich in beweging stelde.

— Voor den drommel, zij zullen ons waarachtig nog ontkomen, riep Raffles uit. Dat mag in geen geval gebeuren. Ga naar huis, Charles en wacht daar mijn terug-

komst af.

En voor de jonge man nog iets had kunnen vragen, had Raffles het portiek verlaten en rende nu als een pijl uit den boog de auto achterna.

Charles zag hoe zijn vriend den wagen bereikte juist voor deze nog vaart had kunnen krijgen, op de achterveeren sprong, zich oprichtte en met ongelooflijke behendigheid boven op het dak van den grooten wagen klom waar hij zich languit op uitstrekte.

— Die duivelsche kerel, mompelde Charles hoofdschuddend voor zich heen. De beste acrobaat zou het hem niet verbeteren. Ik mag lijden dat hij niet door een politieagent gezien wordt anders kon de zaak wel eens verkeerd afloopen. De man der wet zou er ongetwijfeld wel belang in stellen eens nader te onderzoeken hoe het mogelijk is dat een uitgeteerde grijsaard die met zijn eene been reeds in het graf staat, in staat is, zulke halsbrekende toeren te verrichten.

En na deze opmerking wendde Charles zich om, en aanvaardde den terugweg.

Raffles had zich niet zonder moeite op het gladde eenigszins gewelfde dak van den wagen geheschen en strekte zich er met wijduitgestrekte beenen op uit. Hij hield zich met de linkerhand vast aan de lage nikkelen leuning die de kap voor een deel omgaf en die bestemd was om de koffers, die men er op mocht plaatsen, te betten er onder het rijden af te glijden en haalde met de rechterhand een klein glinsterend voorwerp uit zijn zak.

Het was een kleine, eigenaardig gevormde boor, eigen vinding van Raffles, die hem reeds menigen dienst had bewezen, en die met slechts een hand behandeld kon worden.

Het instrument behoefde slechts op het hout gedrukt te worden en de op en neer bewegende hand bracht het, geholpen door een sterke spiraalveer in snel ronddraaiende beweging.

Raffles plaatste de boor zoo dicht mogelijk bij de achterzijde in het hout van de kap en in een oogenblik had hij er een gat in geboord van omstreeks twee centimeter middellijn.

Een oogenblik vreesde hij, dat het naar beneden vallende zaagsel de beide mannen daarbinnen zou waarschuwen, maar het geluk was hem dienstig, want het dak

bleek van binnen bespannen te zijn met dunne zijde die het zaagsel had opgevangen.

Raffles liet het instrument weder in zijn zak glijden en haalde nu een tweede voorwerp te voorschijn, dat er op het oog tamelijk ingewikkeld uitzag en toch niets anders dan een eenvoudige microfoon.

Raffles plaatste den ontvanger van het instrumentje in het zooeven geboorde gat, waarin het zeer zuiver paste, verbond den electrischen draad met de kleine zakbatterij en hield daarop den geluidshoorn van het toestel met de rechterhand tegen zijn oor gedrukt.

Dit alles had nauwelijks een halve minuut geduurd en niemand van de mannen scheen er iets van gemerkt te hebben.

Raffles kon nu duidelijk woord voor woord verstaan wat daarbinnen gesproken werd, want de twee mannen moesten tamelijk luid spreken om zich boven het geraas van den krachtigen motor uit, voor elkander verstaanbaar te maken.

De auto was de Little Tower Hill uitgereden, sloeg toen links af, reed de King Street ten einde en reed met vermeerderden spoed onder het spoorwegviaduct door, de Minorie Street in.

Dicht bij de Leaden Hall Street hield de auto stil, en de man met den mantel steeg uit, haalde onder het loopen een sleutel uit zijn zak, opende het hek van een kleinen tuin, en ontsloot de huisdeur van een tamelijk vervallen huurkazerne.

De auto had zoo onverwacht gestopt dat Raffles geen tijd had om van den wagen te springen en eenige zeer onaangename oogenblikken doorbracht.

Tot zijn geluk wendde de man zich niet om, en reeds de auto ook aanstonds weder verder.

Zij reed in snelle vaart langs Cornhill, Cheapside en Newgate Street, en hield voor de tweede maal stil op den hoek van de Giltspure Street.

Maar nu was Raffles er vlugger bij geweest en had zich van den wagen laten glijden, waarop hij zich snel verscholen had achter een huurauto, die aan de tegenovergestelde zijde van de straat stond te wachten.

Hij zag nu Nicholson uitstappen en de auto hierop onmiddellijk weder weggrijden.

Zijn oude vijand wierp een snellen blik om zich heen en ging toen het hoekhuis

binnen, waarvan hij blijkbaar een sleutel bezat.

Raffles maakte nu dat hij wegkwam, want als Nicholson vanuit het raam van zijn kamer een blik op de straat zou slaan dan was het niet onmogelijk, dat hij Raffles achter de auto zou ontdekken.

Hij sloeg de eerste de beste dwarsstraat in, wenkte een huurauto, welke chauffeur hem pas wilde vervoeren toen Raffles hem van te voren betaalde, met een goede fooi op den koop toe, en gelastte den man hem naar de Cromwell Street te brengen, tot op een paar honderd meter van het prachtige heerenhuis.

Daar zond hij de auto weder weg en begaf zich te voet naar de kleine deur in den schier eindeloozen muur, die het park achter de villa afsloot van een volkomen verkomen verlaten zijstraat.

Het was reeds klaarlichte dag toen Raffles een eigenaardig gevormden sleutel in het slot van deze deur stak en het park binnen ging.

Als hij soms een oogenblik mocht gemeend hebben, dat Charles zich ter ruste had begeven, dan zou hij gedrogen uitkomen, want de jongeman, die zijn vermomming had afgelegd, zat op het terras, dat op het park uitkeek, kalm een sigaret te rooken, en te genieten van den verrukkelijken morgen.

Hij zag Raffles reeds in de verte aankomen en ging hem vroolijk te gemoet.

— Blij dat je er weer bent, riep hij opgeruimd uit. Is alles goed gegaan ?

— Zoo goed als op een film, mijn jongen. Je weet dat daar ook steeds de ondeugden slotte bestraft wordt, en de automobielen er een groote rol op spelen. Maar voor ik je alles in bijzonderheden meedeel, zou ik mij wel gaarne ontdoen van mijne vermomming en van den schmink op mijn gelaat. Ik stel het op prijs dat je op me bent blijven wachten.

— Had je dan iets anders verwacht, vroeg Charles verwijtend.

— Om je de gulle waarheid te zeggen, neen, Charles.

Hij knikte hem vriendelijk toe en ging de trappen van het terras op teneinde zich naar zijn slaapkamer te begeven en daar zijne vermomming af te leggen.

Op den drempel van de tuindeur wendde hij zich nog eens om, en zeide :

— Mij dunkt dat wij maar hier moeten blijven zitten. Het is nu heerlijk in het park. Ik kan trouwens alles in een kwartier vertellen en dan zullen wij zoo verstandig zijn, nog wat nachtrust te genieten, want wij zullen onze krachten wel noodig hebben.

Charles behoefde geen volle tien minuten te wachten.

Toen verscheen Raffles weder als Lord Aberdeen.

Hij nam in een gemakkelijken rieten stoel plaats, legde zijn lange beenen over elkaar, onderdrukte een geeuw, en begon :

— Ik zal maar met de deur in huis vallen, Charles, ik ken nu de plannen van Nicholson en zijn medeplichtige.

— Hoe is dat mogelijk, riep Charles verwonderd uit.

— Ik heb gebruik gemaakt van een moderne uitvinding, Charles, van een microfoon. Ik heb een gat geboord in het dak van de auto en op die wijze viel het mij al zeer gemakkelijk af te luisteren wat de beide waardige heeren daarbinnen bespraken.

— Knap gedaan. Wie was de andere ?

— Hij heet Owen Redman, en hij is, zooals ik reeds vermoedde, ambtenaar aan het Departement van Financiën.

— Maar hoe is hij met Nicholson in aanraking gekomen ?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan. Maar het zal wel ongeveer als volgt in zijn werk zijn gegaan :

De bende van den Gouden Sleutel waarvan Nicholson de aanvoerder is, heeft overal haar connecties en toen de Koning van de Misdaad er de lucht van kreeg dat er een zeer groote hoeveelheid goud naar Brussel zou worden verzonden, er is sprake van vijftig millioen pond sterling, toen moet het hem betrekkelijk weinig moeite hebben gekost, iemand te vinden die over te halen zou zijn het juiste tijdstip van het transport en de reisroute te verraden.

Raffles bekeek een oogenblik zijn vinger-
toppen en vervolgde toen :

— Het is een brutaal stukje, maar de heeren zijn voornemens den aanslag op het

Kanaal te wagen. De gecharterde boot is niet groot en met hoogstens twintig of vijftwintig koppen bemand, behalve de vier beambten van het Ministerie van Financiën, die er voor aansprakelijk zijn, dat de goudverzending veilig aankomt.

— Maar lieve hemel. Zij zullen het toch niet probeeren met zijn beiden een schip aan te houden, aan boord waarvan zich twintig of vijftwintig man bevinden.

— O, dat heeft op zich zelf niet zoo veel te beteekenen. Als bijvoorbeeld de twee mannen gebruik kunnen maken van een gewapende motorboot en als de menschen aan boord van het goudschip op niets verdacht zijn, maar daarop laat Nicholson, die een zeer voorzichtig man is, het niet aankomen. Hij heeft voor een overweldigende overmacht gezorgd.

— Er doen er dus meer aan mee ?

— Zestien man, Charles.

— Wel, dat is een heele bende, voldoende om een flink kaperschip te bemannen.

— Het is een kaperschip, Charles. En een heel eigenaardig ook. Wat denk je wel dat zij daarvoor gebruiken ?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Een Amerikaansche duikbootjager.

— Dus met behulp van zulk een snel loopend schip willen zij midden op het Kanaal het goudschip aanhouden ?

— Ja, Charles.

— En welk is de route ?

— Van Londen naar Vlissingen en vandaar over de Schelde naar Antwerpen.

— En wanneer heeft het transport plaats ?

— De « Virginia », zoo heet het goudschip, vertrekt morgen van Dover.

— Drommels, dat is vroeg genoeg. Als wij de plannen van de schurken moeten dwarsboomen, zullen wij ons moeten haasten, riep Charles verschrikt uit.

— Dat moeten wij, Charles, en daarom zullen wij beginnen met naar bed te gaan. Eenige uren slaap zal ons goed doen.

HOOFDSTUK V VOORBEREIDSELEN

Het was omstreeks twee uur in den middag van den zelfden dag, toen de beide vrienden zich in de kleine eetzaal van de villa tegoed deden aan een stevigen maaltijd.

Zij waren zoeven weder opgestaan en hadden zich verkwikt met een ijskoud bad.

Welke avonturen hen ook mochten wachten, zij waren bereid ze onder de oogen te zien.

— Wij nemen James natuurlijk mede op dezen tocht ? vroeg Charles.

— Dat spreekt van zelf. Het is juist iets voor onzen reus, de Koning der Misdaad een kool te stoven. Wij zullen zijn verbazende kracht niet kunnen missen, want bedenk wel, dat wij in ieder geval tegenover een groote overmacht komen te staan.

— Dat is waar, op welke wijze denk je eigenlijk Nicholson te lijf te gaan ?

— Ik heb het eerst aan onze eigen motorboot gedacht maar daarvan ben ik weder teruggekomen. Zij is om te beginnen niet gepantserd, en met geweren zullen wij ons bezwaarlijk kunnen verdedigen tegen een mitrailleur, misschien wel tegen klein snelvuurgeschut. Eén enkele treffer uit een kanon van slechts drie duim zou voldoende zijn om ons ranke bootje naar den kelder te zenden, en je weet evengoed als ik, dat Nicholson er niet de man naar is, zich twee maal te bedenken, alvorens van zijn kanonnen gebruik te maken tegenover lieden die blijkbaar zijn geheim geraden hebben en die voornemens zijn, zich van zijn schat meester te maken, of liever te beletten, dat hij dat doet.

— Maar op welke wijze zullen wij dan handelen ?

— Eenvoudig door gebruik te maken van onze vliegmaschine.

— Van den « Duivel der Lucht » ? riep Charles uit.

— Ja ! De machine kan van een goede mitrailleur voorzien worden, zooals wij er een hebben in ons geheim arsenaal en daarmee komen wij al heel wat verder. De machine is bovendien voorzien van een toestel voor draadlooze telegrafie en haar snelheid is, zooals je nog wel zult weten, zoo verbazend groot, dat Nicholson er niet aan zal kunnen denken om te ontsnappen als wij hem eenmaal beet hebben.

— O, wat dat aangaat, Edward, daaromtrent koester ik geen vrees, hernam Charles lachend. De vraag is maar, of Nicholson zijn plan niet dadelijk zal opgeven als hij ons gewaar wordt.

— Dan zal het te laat zijn.

— Je blijft er dus bij, dat je de politie niet zult waarschuwen en alles alleen doen ?

— Als ik de politie waarschuw, ben ik verplicht, mijn incognito te laten varen, want zij zou mij natuurlijk vragen, hoe ik den toelag van den Koning van de Misdaad ontdekt had.

— Je zou haar wat op de mouw kunnen spelden.

— Ongetwijfeld, maar het is niet zeker, of zij dat zou gelooven. Al de bezwaren vallen echter in het niet naast mijn voorneemen, persoonlijk met dien schurk af te rekenen.

— Dat is wat anders. Maar op het laatste oogenblik zal je toch de gewapende macht te hulp moeten roepen, want alleen daar hoog in de lucht, zullen wij toch niet in staat zijn, ons van Nicholson en zijn bende meester te maken.

— Dat vrees ik ook. Ik zal dan ook handelen, zooals de omstandigheden het voorschrijven, en als het moet, radiografisch hulp van onze vloot inroepen.

— Wanneer vertrekken wij ?

— Vannacht nog.

— Op welke wijze ?

— Met de vliegmaschine. Wij vertrekken omstreeks vier uur in den morgen, als het dus nog tamelijk donker is, dank zij den zomertijd. Je weet, dat wij desnoods vijftig uur achtereen in de lucht kunnen blijven, zonder genoodzaakt te zijn te dalen. Ik ben trouwens op dit oogenblik bezig met proefnemingen, die, als zij slagen ons in staat zullen stellen een volle week en meer in de lucht te blijven.

— Ongelooflijk.

— En toch waar. Als de menschen alle uitvindingen, die deze oorlog ons gebracht heeft, gingen aanwenden voor vredesdoel-einden, zoodat wij meer relaties tusschen de volkeren onderling krijgen, dan zouden wij heel wat verder komen dan met twintig besprekingen van Moscou.

— Heel zeker. Het duizelt iemand toch als je aan zulke krachten denkt.

— Nu zeker nog, maar binnen korten tijd zal dat alles weer gewoon zijn. Bedenk maar eens hoe ongeloovig wij als groote menschen geglimlacht hebben om de verhalen van Jules Verne. Denk eens aan het luchtschip « zwaarder dan de lucht », in « Robur de Veroveraar » | Aan de wonderlijke duikboot in « Twintig duizend Mijlen onder zee ! » Aan « Het Monsterkanon van Staalstad. » Dat alles kwam ons voor als dingen, ontsproten aan een zeer vruchtbaar fantastisch brein, maar die nooit verwezenlijkt zouden worden. En toch zijn zij verwezenlijkt voor het grootste gedeelte en binnen afzienbaren tijd zullen zij het alle zijn. Voor het menscheijk vernuft bestaan geen grenzen. En vergeleken bij onze schroeflooze vliegtuigen met reactiemotoren is dat nog niets.

— Ik begin het nu langzamerhand ook te gelooven, Edward. En zeg mij nu eens waar wij zullen blijven in afwachting van de komst van Nicholson en zijn mannen.

— In de lucht.

— Maar dan zullen zij ons zien.

— Misschien. Maar zij zullen ons waarschijnlijk houden voor een Engelsch postvliegtuig of een vliegtuig van de vaste luchtlijnen. Wij zullen zoo hoog blijven, dat het niet mogelijk zal zijn, ons te herkennen, want ik geloof, dat Nicholson weinig aangename herinneringen moet hebben aan de « Duivel der Lucht » en de machine wel zou herkennen, als zij laag vloog.

— Daar moeten wij zeker op rekenen. Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij zullen nu langzaam aan een begin maken met onze voorbereidselen, zeide hij. Eerst moet de mitrailleur aan boord worden gebracht en James moet de vliegmaschine duchtig nazien. Wij zullen ons vroeg ter ruste begeven, want de dag van morgen zal ongetwijfeld zeer veel van ons vergen. Ik zelf zal eens nazien, hoe het staat met de aanwezigheid van Engelsche oorlogschepen in het Kanaal, wat ik wel te weten

zal kunnen komen op het Ministerie van Marine, waar ik vrij wat vrienden heb. Jij zelf zult er goed aan doen het huis te bespieden, waar Nicholson zich ophoudt. Hij mocht zijn plannen eens wijzigen, en dan zouden onze voornemens in het water vallen.

— Waar is het ergens ?

— Op den hoek van de New Gate Street en de Gilt Spurs Street, het is juist een huis voor hem, niet al te groot en met minstens twee uitgangen. Ik heb je trouwens al gezegd, dat hij zich onkenbaar heeft trachten te maken door zijn lange sik en het grootste gedeelte van zijn laag neerhangende knevel af te scheren.

— Ik begrijp niet, dat hij zich in Londen durft vertoonen, riep Charles uit.

— Misschien is hij hier slechts tijdelijk en alleen om deze zaak te regelen. Waarschijnlijk woont hij bij een van de bende-
hoofden en verlaat alleen bij duisternis zijn huis.

— En die andere kerel, zijn medeplichtige, de beampte van het Ministerie van Financiën, Redman is geloof ik zijn naam.

Raffles antwoordde niet dadelijk op deze vraag, maar bleef een oogenblik in gedachten verdiept.

Toch zeide hij :

— Als ik heel zeker wist, dat Redman zich zoodanig gecompromiteerd heeft, dat de onomstootelijke bewijzen van zijn verraad te leveren zouden zijn, dan geloof ik dat ik de politie toch nog in kennis zou stellen met wat ik ontdekt heb, waarna wij het goud een anderen weg zouden kunnen sturen, en het transportschip de « Virginia », niet met goud maar integendeel met een lading granaten en een paar goed verborgen kanonnen het Kanaal zouden kunnen opzenden. Maar ik ben daar niet zeker van, en als de man eenvoudig alles loochent zou ik de politie zeer moeilijk kunnen mededeelen, wat wij gisterennacht verricht hebben en op welke eigenaardige wijze wij de heliografische boodschap van de beide schelmen hebben verrast. Redman zou op vrije voeten worden gelaten, hij zou Nicholson waarschuwen, het schip zou misschien goed bewaakt worden en denkelijk zou Nicholson geheel van zijn onderneming afzien, nu hij niet meer bij verrassing kon optreden, en daarmede zou voor mij de gelegenheid voorbij zijn gegaan hem onscha-

delijk te maken ? Neen, ik blijf er bij, het beste is, dat wij de bandieten rustig hun gang laten gaan en hen op heeterdaad helpen betrappen. Op het allerlaatste oogenblik als de « Virginia » reeds in zee is, kan ik de havenpolitie van Dover nog altijd waarschuwen.

En daar bleef het.

De werkzaamheden waren nu verdeeld en Raffles en Charles gingen ieder hun weg, de eerste om inlichtingen in te winnen de tweede om, goed vermomd, het huis op den hoek van de Gilt Spurs Street in het oog te houden en de gangen van Nicholson na te gaan, dien hij echter in het geheel niet meer te zien kreeg.

Wel echter ontdekte hij, hoe, omstreeks half zes in den middag, een man snel uit een voor het huis stilstaande auto sprong en op de deur toeliep.

Men scheen zijn komst op dat tijdstip verwacht te hebben, want de deur ging onmiddellijk open en sloot zich onmiddellijk weer achter hem.

Dit alles was zeer snel in zijn werk gegaan, maar toch had Charles tijd genoeg om den bezoeker te herkennen.

Het was de man, die twee nachten tevoren de samenkomst met Nicholson had gehad bij den Tower.

Wat James betreft, de reus had den geheelen middag besteed aan het monteeren van een mitrailleur van groot model op de wonderlijke vliegmaschine een vinding van Raffles en door hem samengesteld en met het nazien van de verschillende onderdeelen van het luchtschip hetwelk in staat was met een snelheid van gemiddeld 1200 kilometer per uur het luchtruim te doorklieven, een snelheid die in gunstige omstandigheden en als de nood drong zelfs tot het fantastische cijfer van bijna 1300 kilometer per uur, kon worden opgevoerd.

Het was half acht toen de vrienden weder bijeen kwamen in de eetzaal van de villa, waar de oude Gaston een eenvoudigen maar krachtigen maaltijd had gereed gezet.

Raffles en Charles bespraken hier nogmaals hun veldtochtplan, en vervolgens brachten zij eenige uren door in het Hypodrome-theater, waarna zij zich omstreeks half elf ter ruste begaven, teneinde den volgende morgen weder zeer vroeg op de been te kunnen zijn.

HOOFDSTUK VI

DE ACHTERVOLGING BEGINT

Het was nog geheel duister, toen Raffles en Charles warm gekleed en met een zeer zwaren pels over den arm, het park door de terrasdeur betraden.

Raffles wendde onmiddellijk zijn blik naar den hemel en liet een goedkeurend gebrom hooren.

— Het is ons gunstig, zeide hij. Wij krijgen een schoonen dag, zonder lastigen ochtendnevel en met goed zicht. De wind is gaan liggen, en het is nieuwe maan. Wij zullen echter moeten voortmaken, want over een half uur breekt de dag aan, en ik zou voorloopig nog niet graag willen, dat men mij uit dit park zag opstijgen. Als wij 'n paar jaartjes verder zijn, heeft het niets meer te beduiden, want dan zal iedereen die het kan betalen, zijn eigen vliegmaschine hebben, zooals hij er nu een automobiel op na houdt.

De twee mannen sloten daarop de deur zorgvuldig achter zich en slopen toen door het uitgestrekte park naar een open plek, ongeveer 50 meter in het vierkant, die aan alle zijden door dicht struikgewas en boomen omgeven was.

Op deze kleine weide, dicht aan den zijkant daarvan stond « De duivel der lucht ».

Voor de machine stond een onbeweeglijke gedaante, het was James de chauffeur.

Hij hield een kleine electriche lantaarn in de hand, waarmede hij den weg belichtte, dien zijn meester zou moeten volgen.

Het schijnsel van de lantaarn gleed over het aluminium van de wonderlijke vliegmaschine die merkwaardig veel geleek op een reusachtige libel.

Bijna alle deelen waren van aluminium vervaardigd, tot zelfs de draagvlakken en de cockpitt. Aan de romp bevonden zich de kogelvormige reactiemotoren.

— Is alles gereed, James ? vroeg Raffles op zachten toon, terwijl hij op den chauffeur toetrad.

— Ja, Mylord, wij kunnen ieder oogenblik opstijgen.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij moeten over tien minuten in de lucht zijn, zeide hij. In het Oosten begint de lucht al op te klaren, en wij moeten reeds ver boven Londen zijn voor het licht genoeg is, om ons te kunnen onderscheiden.

De luchtreizigers trokken hun zware pels aan en deden hunne mutsen van bever over hunne hoofden, waarna zij in de vliegmaschine klommen.

Raffles en Charles namen naast elkander op de voorste bank van den stuurstoel plaats, terwijl James die de mitrailleur zou bedienen, achter hen een plaats vond.

Raffles haalde een kleinen hefboom over, en de motoren geraakten op gang.

De Duivel der Lucht kon zich echter niet van haar plaats bewegen, want zij was met twee sterke staalkabels voorloopig bevestigd aan een paar haken, die stevig in den bodem van het park verankerd waren.

Raffles trok aan een koperen ring, deze trok een paal los, de beide staalkabels schoten van den haak, en als het ware met een sprong vloog de vliegmaschine een tiental meters vooruit en verhief zich daarna bijna rechtstandig in de lucht.

Binnen enkele minuten was het vliegtuig tot een hoogte van bijna 1000 meter gestegen en het gegons van de motoren zou reeds nu niet meer verneembaar zijn daar beneden.

Nog hooger liet Raffles de machine stijgen en tegelijkertijd stuurde hij haar in zuid-oostelijke richting, de zee tegemoet

Tegelijkertijd dreef hij de snelheid aanmerkelijk op, en het duurde niet lang of de Duivel der Lucht suisde met een vaart van ruim 900 kilometer door de lucht. De constructie van de cockpitt was natuurlijk afgestemd op de fenominale luchtdruk, die

ontstond uit de ontzettende snelheid die het vliegtuig ontwikkelde.

Hoe snel de « Duivel der Lucht » ook gevlogen had, het was toch reeds volkomen dag, toen de vliegmaschine boven Dover vloog, op een hoogte van ruim 3000 meter.

Het was hier zoo koud, dat de luchtreizigers zich gelukkig mochten prijzen van dikke pelzen voorzien te zijn.

Diep onder hen glansde het water van het Kanaal, en zoo helder was de lucht, dat zij het op deze hoogte met den kijker in zijn geheele breedte konden overzien en naar den anderen kant de Belgische en de Fransche kust flauwtjes konden ontwaren.

Juist onder de vliegmaschine konden de luchtvaarders de groote zeeschepen aan de pieren gemeerd zien liggen, maar zij leken op deze hoogte niet grooter dan notedoppen.

Charles had een kijker ter hand genomen, en trachtte den aard dier schepen vast te stellen, maar dit was onmogelijk, zoolang zij er zich juist boven bevonden.

Eensklaps stootte hij Raffles aan en wees hem op een punt aan den horizon in het Westen en in de richting vanwaar zij zooveen gekomen waren.

Raffles, die de machine juist een groote bocht had laten beschrijven, nam den kijker uit de hand van zijn metgezel over, en keek eenige oogenblikken aandachtig naar het aangewezen punt.

Toen liet hij het instrument weder zakken bracht zijn mond aan het oor van den jongen man, en riep zoo luid hij kon, ten einde zich boven het geraas van de motoren verstaanbaar te maken :

— Het is een vliegmaschine. Ik geloof dat het een Douglas, of een Spitfire is.

— Zij zullen het toch niet op ons voorzien hebben ? schreeuwde Charles terug.

— In ieder geval zullen wij dien sinjeur moeten ontloopen, hernam Raffles.

Dit zou hem niet moeilijk vallen, want hij wist zeer goed, dat zijn « Duivel der Lucht » minstens tweemaal zoo snel vloog als de snelste Engelsche machine.

De vliegmaschine, die zooveen aan den gezichteinder was opgestegen, was een gewone machine met ontploffingsmotoren.

Een nieuwe blik door den kijker overtuigde Charles ervan, dat het vliegtuig, dat zooveen den beganen grond verlaten

had, waarschijnlijk niet op een plezierreisje uit was.

Maar de afstand werd snel grooter.

Raffles had de snelheid van « Den Duivel der Lucht » tot het hoogste opgevoerd, en dat was alles.

Spoedig was het vliegtuig met het bloote oog niet niet meer zichtbaar, en na een kwartier kon Charles het toestel zelfs met den kijker niet meer vinden.

Intusschen had men Dover geheel en al uit het gezicht verloren en « De Duivel der Lucht » bevond zich nu midden boven het Kanaal.

Een uur bleef hij daar rondvliegen, nu eens hoog, dan weder laag, boven de golven, maar om zeven uur hadden de beide vrienden nog volstrekt niets verdachts ontdekt.

In een grooten boog keerde de vliegmaschine weder terug, thans op een hoogte van nauwelijks 1000 meter en terwijl de snelheid aanzienlijk vertraagd werd, ten einde geen argwaan te baren.

Nu was het Raffles, die zijn metgezel opmerkzaam maakte op een vaartuig dat aan het einde van een der pieren op zijn anker reed.

Charles bracht weder den kijker voor het oog, en kon nu duidelijk den naam van het schip op den boeg lezen ; het was de « Virginia », het schip dat de goudzending naar België zou overbrengen.

Aan een andere pier, op ongeveer een kwartier afstand, lagen vier torpedojagers naast elkander gemeerd.

Op de pier waaraan de « Virginia » gelegen was, stonden een drietal groote vrachtauto's, op deze hoogte niet grooter dan speelgoed lijkend, en heel kleine poppetjes droegen bedrijvig iets uit deze auto over de loopplank naar het schip, waar weer andere poppetjes de voorwerpen in ontvangst namen, waarna ze aan het oog werden onttrokken.

Men was blijkbaar doende, het goud in het schip over te laden.

Raffles bleef omstreeks een kwartier in groote kringen boven de plek cirkelen, en toog toen weder zeewaarts.

Hij vloog het Kanaal over een geruime lengte in Noordelijke en Zuidelijke richting op en neer, maar hij kon volstrekt niets verdachts ontwaren.

Wel zag hij verscheidene vrachtschepen en talrijke visschersschuiten Noorsche houtvaarders en andere vaartuigen, maar van den Amerikaanschen duikbootjager viel niets te bespeuren.

De tijd verstreek.

Reeds hadden de drie opvarenden van den « Duivel der Lucht » een stevig ontbijt gebruikt, gereed gemaakt door James, en dat bestond uit een kop heete cacao, een paar sneden geroosterd brood met ham, koude eieren, en een paar bananen.

De levensmiddelen die dit vereischten, waren door James gewarmd door middel van een electrisch kooktoestel, aangesloten op de dynamo.

Het was nu acht uur, en over een uur zou de « Virginia » het anker moeten lichten.

De auto's waren alle weder weggereden en alles scheen voor het vertrek gereed te zijn.

En nog altijd geen duikbootjager, die nu toch wel langs de route van het goudschip op de loer had moeten liggen.

Zou het mogelijk zijn, dat Nicholson den « Duivel der Lucht » gezien en de vlieg-machine van zijn doodsvijand herkend had ?

Dat was bijna niet aan te nemen, want dan had het omgekeerde toch ook het geval moeten zijn.

En bovendien, het was de vraag of Nicholson zich daardoor van zijn plannen terug zou laten houden, nu hij ze eenmaal zoover had doorgevoerd.

Nogmaals voer het luchtschip op groote hoogte het Kanaal langs en volgde daarbij de kust van Engeland.

Plotseling greep Charles Raffles bij den arm en wees naar een soort inham te midden van de hooge rotsen, die zich op deze plek bijna loodrecht uit zee verheffen.

Deze inham was van zeer grilligen vorm en geleek veel op een zak, die door slechts een nauwe geul van het Kanaal was afgesloten.

Hier op deze hoogte viel het moeilijker op te merken, maar het was duidelijk, dat deze inham een uitstekende schuilplaats moest opleveren voor menschen die liever niet gezien worden, en die iets kwaads in den zin hebben.

Het was een uitgezochte plek voor zee-schuimers.

En zoo werd zij ook zeker beschouwd door de opvarenden van het vaartuig dat midden in den inham lag een weinig terzijde van de geul, zoodat het zeker onzichtbaar zou zijn voor ieder schip dat op het Kanaal voorbijvoer.

Er viel niet aan te twifelen, het was de Amerikaansche duikbootjager.

Raffles had den kijker gegrepen en tuurde er eenigen tijd aandachtig door.

Toen bromde hij :

— Twee snelvuurkanonnen aan stuurboord en twee aan bakboord, een zware mitrailleur op de voorplecht en een op den achterstevan. Men kan niet zeggen, dat Nicholson over een nacht ijs gaat. En als het goudschip ongewapend is, dan zou het voor de haaien zijn, als wij er niet waren.

Juist toen Raffles deze korte alleen-spraak beëindigd was, maakte de duikbootjager aanstalten, zijn schuilplaats te verlaten, evenals een jaguar doet, die des nachts zijn hol verlaat om op prooi uit te gaan.

Om geen argwaan te baren, vloog Raffles nog eenigen tijd in rechte lijn voort, langzaam maar gestadig stijgende en vloog toen in een zeer grooten boog weder terug, waarbij hij de Fransche kust zoo dicht naderde, dat de luchtreizigers zeer duidelijk de huizen van Duinkerken konden onderscheiden.

Om half negen had de vlieg-machine Dover weder bereikt.

Raffles boog zich naar Charles over en schreeuwde hem toe :

— Maak je gereed om te spreken met de « Virginia ».

HOOFDSTUK VII

NICHOLSON VERDWIJNT

Charles greep naar den stalen beugel waaraan de geluidsontvanger bevestigd was en keek Raffles vragend aan.

— Vraag hen of zij bewapend zijn, en als zij ontkennend antwoorden, zeg hen dan dat zij zich moeten laten vergezellen door een of twee Libertyships.

— En als zij de reden vragen ?

— Dan zeg je dat zij gevaar loopen, aangevallen te worden door een Amerikaanschen duikbootjager, die in handen van professor Nicholson is gevallen.

— Maar zij zullen vragen wie dat is ?

— Natuurlijk weten zij dat als zij tenminste de bladen lezen.

— En als zij vragen, wie hun die inlichtingen geeft ?

— Dan antwoordt je, dat hun dit niet aangaat en dat zij maar moeten doen wat zij willen, als zij gelooven, dat wij hun iets op de mouw spelden. Ik heb zoeven de bewapening van die Amerikaansche gepantserde motorboot opgenomen, en dat is mij leelijk tegengevallen. Met onze mitrailleur kunnen wij er niet tegen op, want zij hebben ook een afweerkanon voor vliegtuigen aan boord.

— Aai ! Dat is minder mooi, riep Charles verschrikt uit. Daarop zijn wij zeker niet geprepareerd.

Hij had den beugel over zijn hoofd vastgeklemt en den geluidshoorn tegen het oor gedrukt.

Met het kleine contactbord op den schoot, begon hij aansluiting te zoeken met den vasten wal, en spoedig had hij contact met den Marconist aan boord van de « Virginia ».

— Hier Virginia, trilde het door de lucht, en aanstonds antwoordde Charles :

— Hier onbekende.

— Wat wenscht gij ? Waarom geeft gij uw naam niet ?

— Omdat dit overbodig is. Gij vertrekt om 9 uur ?

— Hoe weet gij dit en wat raakt het u ?

— Dat alles is van minder belang ! Gij kunt gerust naar waarheid antwoorden, wij zijn van uw vertrek op de hoogte.

— Kent gij onze bestemming ook ?

— Ja, Antwerpen. Gij gaat daarheen met een zending goud voor de Belgische Regeering.

De uitvinding van Marconi werd misbruikt om een hartigen vloek over te brengen en daarop klonk het weer :

— En wilt gij niet zeggen, hoe gij dit weet ?

— Neen ! Dat doen wij niet. Wij willen u alleen waarschuwen voor een groot gevaar.

— Gevaar ? Waar spreekt gij van ?

— Kent gij Professor Nicholson ?

— Natuurlijk, heel Engeland kent hem.

— Hij heeft het op de « Virginia » voorzien. Hij heeft een oude Amerikaanschen duikbootjager op laten koopen en ongeveer een kwartier verlaten, ongeveer 20 minuten varens hier vandaan in een kleinen inham op de kust, en waarschijnlijk is hij nu reeds op weg naar de route die gij moet volgen.

Weer een prachtvloek, en daarop :

— Hoe weet het schobbejak het ?

— Door verraad. Een ambtenaar van het ministerie van Financiën heeft geklapt.

— Dat de duivel hem hale. En toch moeten we weg. Wij hebben orders, en de Belgische Regeering kan onmogelijk langer wachten. Wij moeten om 9 uur het anker lichten.

— Zijt gij gewapend ?

— Wat gij gewapend noemt. De kapitein en ik hebben een revolver in onzen zak.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer,

maar vindt gij dat niet wat erg weinig voor een schip dat millioenen overbrengt ?

— Wie rekent nu op iets dergelijks ? Wie gelooft nog aan zeeschuimerij ? Wij hebben vier politiemannen aan boord, en dat leek ons meer dan voldoende.

— Welnu, laat mij u dan zeggen, dat de Amerikaansche duikbootjager vier goede snelvuurkanonnen een afweerkanon en twee zware mitrailleurs aan boord heeft.

— Alle duivels. Wat moeten wij dan doen ?

— Laat u vergezellen door een of twee Libertyships.

— Gij praat gemakkelijk. Weet ik of die er nog wel zijn ?

— Informeer dan bij de haven-autoriteiten, ik verzeker u dat het ernst is.

— Maar waarom zouden wij ons niet laten convoiceren door een torpedojager ?

— Dat kunt gij doen, en dan zult gij ook wel veilig overkomen, maar Nicholson en zijn 16 medeplichtigen zult gij dan niet kunnen vatten. Hun duikbootjager loopt sneller dan uw torpedoboot, en zoodra zij die in de peiling krijgen zullen zij rechtsomkeer maken, het goud laten, en aan den haal gaan.

— Daarin hebt gij gelijk. Het was mij een maand salaris waard, als wij dien schobbejak te pakken konden krijgen. Ik zal aanstonds de autoriteiten waarschuwen ! Gij wilt mij niet zeggen, wie gij zijt ?

— Neen !

En hiermede werd het gesprek afgebroken, dat gevoerd werd tusschen een voor anker liggend schip en een in groote kringen op een hoogte van ruim 3000 meter rondcirkelende vliegmaschine.

Charles deelde Raffles snel den inhoud van het zoeven gehouden gesprek mede.

En daarop wachtten de beide mannen wat er verder zou gebeuren.

Hun geduld zou niet op een al te zware proef worden gesteld, want er waren nog geen tien minuten verlopen of van een naburige pier maakten zich langzaam twee schepen los, die er op het gezicht uitzagen als gewone vrachtschepen.

Maar Raffles en Charles die er zich vlak boven bevonden, zagen achter de hooge verschansing zeer duidelijk zes kanonnen staan, drie aan ieder boord.

Zij kozen zich een ligplaats uit, dicht bij de Virginia, en alles aan boord was druk in

de weer om de twee schepen zeeklaar te maken.

Toen alles gereed was lichtte de « Virginia » het anker, liet een schrillen stoot op de stoomfluit hooren, maakte zich los van de pier en voer langzaam de haven uit, op eenigen afstand gevolgd door de twee andere schepen.

De « Duivel der Lucht » verhief zich aanstonds op groote hoogte als een adelaar bereid om ieder oogblik deel te nemen aan den strijd.

— Nu is de val gezet, riep Raffles verheugd uit, en als die daar beneden geen stomiteiten doen, dan zou ik wel eens willen zien, hoe Nicholson den dans zal ontspringen.

De drie schepen hadden de haven verlaten, en voeren het Kanaal op, de richting inslaande naar de Hollandsche kust.

De « Virginia » ging aan het hoofd, en ongeveer een mijl daarachter, om zoo weinig mogelijk argwaan te baren, volgden ter linker- en ter rechterzijde de twee duikbootvallen.

Het waren blijkbaar tamelijk snelle schepen, maar Raffles vroeg zich af, of zij wel in staat zouden zijn, het tegen den duikbootjager op te nemen, als deze ten tooneele zou verschijnen.

Raffles begreep, dat Nicholson er zich wel voor zou wachten, den aanslag al te dicht onder de Engelsche kust te ondernemen, daar hij alsdan groot gevaar liep, door een of ander patrouilleerend vaartuig te worden aangehouden, dat door het goudschip radiografisch ter hulp kon worden geroepen, voor hij den tijd zou hebben dit te beletten.

Er verliepen dan ook uren voor er zich iets bijzonders voordeed.

Maar de « Duivel der Lucht » was werkzaam gebleven.

In zeer groote kringen was de vliegmaschine boven het Kanaal blijven vliegen, zorg dragende zich zoo weinig mogelijk bloot te geven, door zoo hoog mogelijk te blijven.

Het was bijna twee uur, toen James die de beste oogen had, aan den horizon een zwakke rookpluim waarnam, die blijkbaar afkomstig was van een zeer snel varend schip.

Nog geen kwartier later werd dit schip ook voor het bloote oog zichtbaar.

Er kon niet aan worden getwijfeld, het was de duikbootjager.

De donkergrijze romp stak nauwelijks af tegen de grauwe golven, en het was wel zeker, dat de opvarenden van het goudschip den naderenden vijand nog niet hadden waargenomen, toen de luchtvaarders den jager reeds geruimen tijd hadden gezien.

Radiografisch konden zij de « Virginia » ditmaal ook niet waarschuwen, want het was meer dan waarschijnlijk, dat de duikbootjager eveneens van een toestel voor draadlooze telegrafie was voorzien, en dus het waarschuwingsein zou kunnen opvangen.

De beide Libertyships waren steeds als het ware in het zog van het goudschip blijven varen, maar toch niet zoo opvallend, dat het argwaan zou moeten baren aan degene, die na hen kwam.

Vol spanning volgden Raffles en zijn beide metgezellen het tooneel, hetwelk zich daar beneden afspeelde.

De twee duikbootvallen hadden den duikbootjager kalm laten passeeren en zich vervolgens onmerkbaar een weinig van elkaar verwijderd, om zoo aanstonds het kaperschip den terugtocht te kunnen afsnijden.

Het was duidelijk, dat het goudschip er niet aan had kunnen denken, den kaper te ontkomen, verondersteld, dat het dit had willen pogen, want de snelheid van het Amerikaansche schip was inderdaad buitengewoon.

Nicholson had wel geweten, wat hij deed, toen hij het vaartuig voor zijn rekening liet aankopen.

De duikbootjager voer nu op bijna gelijken afstand met het goudschip.

Raffles had de vliegmaschine aanzienlijk laten dalen, en het bevond zich thans op een hoogte van omstreeks duizend meter.

De luchtvaarders konden duidelijk zien, hoe aan boord van den duikbootjager de kanonnen werden gericht, maar dat ook op het dek van de twee duikbootvallen de mannen zich bij hunne verborgen stukken hadden geplaatst, terwijl anderen gereed stonden het looze stuk van de verschan-
sing op het eerste sein te laten vallen en zoodoende de kanonnen te ontblooten.

Eensklaps dreunde er een schot over de golven en een vuurstraal scheen uit de flank van den kaper te voorschijn te schieten.

Een loodgrijze wolk van kruitdamp rolde traag over de golven, en trok zich langzaam op.

Het was blijkbaar bedoeld als een waarschuwingsschot voor de « Virginia » om te stoppen en bij te draaien.

Naar allen schijn was Nicholson zeer goed op de hoogte geweest van het feit dat het goudschip geen bewapening aan boord had.

Het goudschip scheen zijn vaart aanstonds te matigen, en dadelijk daarop werd aan boord van den duikbootjager het sein geheschen : « Draai onmiddellijk bij, of we schieten het schip in den grond ! »

De « Virginia » lag nu bijna geheel stil.

De twee schepen daarachter kwamen slechts traag naderbij, en blijkbaar was Nicholson van mening, dat hij deze schijnbaar weerlooze vaartuigen, in geval zij mochten trachten de « Virginia » te hulp te komen, gemakkelijk met zijn kanonnen in bedwang zou kunnen houden.

Op het oogenblik dat het schot gelost werd, bedroeg de afstand tusschen het kaperschip en de « Virginia » nauwelijks een halve kilometer.

De granaat was vlak voor den boeg van het goudschip heengegaan en ongeveer een kilometer verder in zee geploft.

De duikbootjager kwam snel naderbij, en stopte toen eveneens, teneinde een jol uit te zenden, die met tien man bewapend werd.

Ongemerkt was de « Duivel der Lucht » de oppervlakte van de golven wat dichter genaderd en het was nu zeer goed mogelijk met het bloote oog waar te nemen wat zich daar beneden afspeelde.

De tien mannen die in de jol plaats namen, waren blijkbaar allen zwaar gewapend en de meesten hadden een karabijn aan een riem over den schouder.

Voortbewogen door 8 paar krachtige armen naderde de jol snel de « Virginia » en spoedig bedroeg de afstand nog slechts een paar honderd meter.

Maar op dit oogenblik gebeurde er iets onverwachts.

Een der duikbootvallen had zijn vaart aanzienlijk opgedreven, en was er in geslaagd schuin achter het goudschip te komen, ongeveer op dezelfde hoogte als de jol.

En nu zagen Raffles en Charles duide-

lijk, hoe een stuk van de verschansing plotseling omlaag klapte, zoodat het zware snelvuurkanon zichbaar werd.

Een tweede schot donderde over de golven, maar ditmaal was het afkomstig van het Engelsche hulpvaartuig.

De granaat gierde fluitend tusschen de « Virginia » en de jol door, en joeg een ontzaggelijken waterstraal op toen zij in zee plofte.

Dadelijk hielden de opvarenden van de jol op met roeien, blijkbaar hevig verschrikt en niet wetende wat zij van dat plotselinge schot moesten denken.

Maar zooveel begrepen zij wel, dat zij groot gevaar liepen in den grond te worden geboord, als zij in de richting van het goudschip doorroeden, al beduiden de bandieten, die op den duikbootjager waren achtergebleven hen met woedende gebaren, dat zij verder moesten gaan.

Aan boord van het kaperschip scheen men den toestand volkomen juist in te zien.

De kanonnen werden ijlings naar het snelvarende Engelsche schip gewend, en een oogenblik daarna suisden de granaten door de lucht.

Maar het tweede Libertyship had zijn tijd ook niet verloren laten gaan.

Het had zijn plaats aan de andere zijde van het goudschip verlaten en voer nu zoo snel dat het witte zog achter het schip nog zeer langen tijd zichtbaar bleef en het boegwater hoog opspatte in de richting van het kaperschip, dat zich aldus tegenover twee vijanden geplaatst zag.

En toen pas scheen men aan boord van den kaper de beteekenis te begrijpen van de aanwezigheid der vliegmaschine, die tot op 500 meter gedaald was, en als een havik boven zijn prooi, in kleine kringen boven het kaperschip cirkelde.

Wat de jol betreft, zij dreef op dit oogenblik schijnbaar hulpeloos op de golven, want de opvarenden hadden de riemen laten rusten.

Zij begrepen dat het thans voor hen even gevaarlijk zou zijn, den weg naar de « Virginia » voort te zetten als naar het vaartuig van professor Nicholson terug te keeren.

Onder deze omstandigheden kon den uitslag van het gevecht niet twijfelachtig zijn.

Zoo scheen de bemanning, die aan boord van het kaperschip was achtergebleven, er ook over te denken, want zij liet de mannen in de jol eenvoudig aan hun lot over, zonden nog een paar granaten af op de hulpschepen, die echter geen doel troffen, daar de kanonniers zich in hun woede niet den tijd gaven om behoorlijk te richten en wendden daarop het roer.

Zij voeren echter niet naar Engeland terug, zooals men had kunnen vermoeden, maar zetten in allerijl koers in Noordoostelijke richting, dat wil zeggen naar de Belgische kust.

En zoo groot was de snelheid van het Amerikaansche schip, dat men aan boord van de twee duikbootvallen aanstonds inzag, dat iedere achtervolging nutteloos zou zijn.

Men vergenoegde er zich daar mede, den vluchteling nog een paar granaten achterna te zenden, en pikte vervolgens de opvarenden van de jol op, die zich zonder weerstand te bieden overgaven.

Het goudschip had zijn weg vervolgd, zijn schroef draaide weder met groote snelheid rond, en men zou kunnen gelooven, dat hiermede een einde was gekomen aan het avontuur en professor Nicholson zijn plannen had opgegeven.

HOOFDSTUK VIII EEN NIEUWE POGING

Onder het vluchten had het kaperschip zijn afweerkanon gericht en een paar seconden later ontplofte er een granaat zoo dicht bij de vliegmaschine, dat de hevige

luchtdruk haar een oogenblik deed schommelen als een sloep op een kokende zee.

Aanstonds bracht Raffles de machine op een veilige hoogte, en spoedig bevond hij

zich buiten het bereik van het vuur.

— Ik zou wel eens willen weten, of Nicholson in de jol gezeten heeft, schreeuwde Charles Raffles in het oor toen de « Duivel der Lucht » zich weder op een hoogte van 3000 meter bevond.

— Ik geloof het niet, ik meen hem door mijn kijker op de commando-brug van den duikbootjager te hebben herkend, antwoordde Raffles. Hij was de aanvoerder, en moest dus aan boord van zijn schip blijven.

— Dat is jammer, anders waren wij nu voor goed van hem af geweest.

— Nu ik denk, dat de politie aan die tien mannen toch wel een goede vangst heeft hernam Raffles.

— Maar zie je wel wat die schurk doet ? Hij houdt brutaal aan op de Belgische kust. Hij zal toch niet zoo dwaas zijn, te willen trachten zijn plan nu nog ten uitvoer te willen leggen ?

— Daarvan ben ik nog zoo zeker niet. Wat hem op de zee mislukt is, dat wil hij misschien te land nog eens probeeren. Ik ben van oordeel, dat hij bij het opmaken van zijn plannen, wel degelijk met een eventuele mislukking van zijn aanval op zee rekening heeft gehouden.

— Maar hij is tien man kwijt.

— Dat is geen groot bezwaar. Maar toch, heeft hij een kleinigheid vergeten, en die kleinigheid zijn wij. Wij hebben gelukkig onze draadlooze telegrafie en wij zullen zoo vrij zijn, onzen vriend in het oog te houden en de Belgische havenpolitie op de hoogte te stellen van de aankomst van dezen gevaarlijken vreemdeling.

— Als hij maar in een groote haven voor anker gaat.

— Dat kan niet anders, want de kust is veel te zandig en het vaarwater is er veel te ondiep om elders dan in de havens van Oostende of Zeebrugge met zulk een schip de kust te bereiken. Wij hebben dus niets anders te doen dan de autoriteiten in die havens te waarschuwen.

Het zou echter blijken, dat Raffles hier een vergissing begaan had.

Het was omstreeks vier uur in den middag toen Charles zich draadloos in verbinding stelde met de havenautoriteiten van Oostende, haar alles mede deelde, wat er zoeven op zee was voorgevallen, en haar verzocht ook de overheid van Zeebrugge

van dit alles in kennis te stellen.

Hij ontving ten antwoord, dat men alle noodige maatregelen zou nemen, om den Engelschen bandiet een hartige ontvangst te bereiden.

Men bevond zich toen op omstreeks twee uur varen van de Belgische kust en het was nog niet te zeggen, in welke haven de kaper dacht binnen te loopen, verondersteld dat Nicholson werkelijk de onbeschaamdheid zoover zou drijven, dat hij dit zou durven bestaan.

Maar nauwelijks had Charles de waarschuwing verzonden, of er geschiedde weer iets, waarop de twee vrienden niet gerekend hadden.

Want de kaper, dien zij geen oogenblik uit het oog hadden verloren, vertraagde een weinig zijn vaart en zette een eigenaardig gevormd klein vaarttuigje uit, waarin vier personen plaats namen.

Door van zijn kijker gebruik te maken kon Raffles zien, dat het vaarttuigje een zoogenaamde glijboot was, in staat om een buitengewoon groote snelheid te ontwikkelen, die bijna 120 kilometer per uur kon bedragen, en die zich daarbij bijna geheel uit het water verhieft.

Onmiddellijk had Raffles het doel en het voornemen van Nicholson geraden.

Met behulp van deze boot zou het mogelijk zijn, op onverschillig welk gedeelte van de Belgische kust te landen, al stond er niet meer dan een paar decimeters water.

Er waren eenzame plekken bij dozijnen aan te wijzen, waar hij aan land zou kunnen gaan, en daar de duisternis langzaam zou beginnen te vallen als hij aankwam, zou het al zeer moeilijk zijn hen te vatten.

En het ergste was, dat hiertegen niet veel te doen viel.

Voor Raffles met zijn vliegmaschine laag genoeg gedaald zou zijn om met succes van zijn mitrailleur gebruik te kunnen maken, zou de glijboot de kust reeds zoo dicht genaderd zijn, dat het vuren wellicht niet zonder gevaar was voor de vele visscherspinken, welke zij nu reeds konden onderscheiden.

En bovendien, de duikbootjager, thans slechts door twee of drie personen bestuurd, zou de glijboot wel zoo lang blijven vergezellen, tot het gevaar uit de lucht geweken was.

Raffles bleek goed te hebben gezien,

want inderdaad bleef het kaperschip de glijboot begeleiden, tot de diepgang zoo gering werd, dat hij gevaar zou loopen aan den grond te raken.

Toen eerst wendde hij het roer en aanvaardde den terugweg, met een onbekende bestemming.

En met verbazende vaart stooft de glijboot over de golven, waarin het slechts eenige centimeters ingedompeld was, en hield, ter hoogte van Heyst, recht op het vlakke strand aan.

En zonder iets te kunnen doen moesten Raffles en zijn tochtgenoot het aanzien, dat de glijboot door de branding heen, op een verlaten plek van de kust op het zandige strand liep, met zulk een vaart, dat zij wel twintig meter over het land voort schoof, alvorens tot stilstand te komen.

De « Duivel der Lucht » was weder zeer aanzienlijk gedaald, want de schemering begon te vallen, en het was reeds tamelijk moeilijk de voorwerpen op aarde te onderscheiden, en de luchtvaarders zagen, hoe de vier mannen uit de glijboot stapten en snel de richting naar Heyst insloegen.

Een oogenblik dacht Raffles er over nog meer te dalen en te pogen, de vier bandieten, waarbij zich ongetwijfeld Nicholson zou bevinden, met zijn mitrailleur in bedwang te houden en tot overgave te dwingen, maar hij zag spoedig het onuitvoerbare van dit plan in.

Ten eerste zou Nicholson hem zonder enigen twijfel aanstonds verraden wanneer hij zichzelf in het nauw gebracht zag, en dan was het zeer gevaarlijk bij de steeds toenemende duisternis van vuurwapens gebruik te maken.

Raffles bracht zijn mond bij het oor van Charles en schreeuwde hem toe :

— Je ziet dat hij zijn plan niet opgeeft. Hij zal te Heyst een auto nemen, die daar wel op hen zal wachten en zoo snel hij kan naar Antwerpen gaan om daar de goudzending op te wachten, die daar onmogelijk voor morgen negen uur kan aankomen of misschien nog later.

— Maar is die man dan gek. De spoorweg directie wordt natuurlijk gewaarschuwd en zal haar voorzorgmaatregelen voor het vervoer van het goud nog verdubbelen.

— En toch zal hij het wagen, riep Raffles uit. Hij is een laaghartige schurk, een man zonder een spoor van geweten, maar toch zal ik hem de eer geven die hem toekomt, hij is van een ontembare wilskracht en laat een eenmaal opgevat plan niet varen, tenzij het als volkomen mislukt beschouwd moet worden.

— En wat doen wij nu ?

— Landen, want over een half uur zal het reeds te donker zijn.

— Is hier een goed landingsterrein ?

— Ja, bijna onder ons. Het is nog een oud vliegveld van den oorlog, zeer groot, en door de Belgen in goede orde gehouden.

— Maar men zal ons vragen hoe wij hier zoo uit de lucht komen vallen.

— Zeer juist en zeer waarschijnlijk. Wij kunnen zeggen, dat wij verduald zijn, en voor de rest zal een goede fooi den mond van de bewakers van het vliegveld wel sluiten, en een der groote vliegloodsen voor ons openen. Het moet gewaagd, want nu meer dan ooit sta ik er op de plannen van Nicholson te dwarsboomen. Als hij denkt, dat hij van mij af is, dan heeft hij het mis hoor.

Met de uiterste behoedzaamheid bracht Raffles de machine op het groote vliegveld tot dalen.

Men scheen volstrekt niet voorbereid te zijn op zulk een late landing, want het veld werd slechts door militairen bewaakt.

Er waren heel wat loodsen onbezet, en Raffles hoopte niet veel moeite te hebben zich een plaatsje voor zijn machine te verwerven, nadat hij verklaard had, van Engeland naar Nederland te willen vliegen en van zijn koers te zijn geraakt, hetgeen te aannemelijker was, daar het stadje Heyst op slechts weinige uren gaans van de Nederlandsche grens is gelegen.

De Belgische « Piot » was echter blijkbaar niet de man om met zulk een verklaring genoegen te nemen, en daarom was Raffles genoodzaakt, met een deel van de waarheid voor den dag te komen.

Hij liet den militair zijn Engelschen detectivepenning zien en deelde hem mede, dat hij was uitgezonden om een brutalen roof te voorkomen, die waarschijnlijk gepleegd had moeten worden op de Schelde, en waarvan de soldaat in kwestie « later

wel meer zou hooren. »

Het zien van den politiepenning scheen den Belgischen soldaat tot eerbied te dwingen en vooral toen Raffles hem mededeelde, dat de roof gepleegd zou worden ten nadeele van zijn landgenooten, was de man een en al ijver.

Hij hielp met een paar kameraden de vliegmaschine in een leege loods rijden, waarvan Raffles de sleutel ter hand werd gesteld.

— Maar ik zal toch over de zaak rapport moeten uitbrengen, mijnheer, zeide de soldaat, toen Raffles en zijn beide makkers zich gereed maakten het vliegveld te verlaten.

— Luiden je instructies zoo, goede vriend ? vroeg Raffles.

— Dat doen zij, mijnheer.

— Dan moet je natuurlijk gehoorzamen, maar het zou mij aangenaam zijn, als je er zoo lang mogelijk mee wachtte, want het zou al onze plannen leelijk in de war kunnen sturen, als het te vroeg aan de groote klok werd gehangen, dat hier Engelsche detectieven zijn geland.

— Wel, dan zal ik mijn superieur eenvoudig vragen, er over te zwijgen, mijnheer, riep de soldaat uit.

En door deze toezegging gerust gesteld, verlieten de drie Engelschen snel het vliegveld, en sloegen den weg naar het dorp Heyst in.

Het was volslagen donker, toen zij daar aankwamen, en zij behoefden slechts enkele vragen te stellen aan politieagenten en hotelhouders om te weten, dat zij juist twintig minuten te laat kwamen.

Want ruim een kwartier geleden waren vier mannen, waarvan er een beantwoordde aan de beschrijving, welke Raffles van professor Nicholson gaf, in een zeer groote grijze auto, bestuurd door een man die in geheel Heyst bekend was, in de richting van Gent weggereden.

De auto had er reeds urenlang gewacht, met een doel dat geen sterveling begreep.

Raffles wist nu genoeg, het was maar al te duidelijk, dat Nicholson meer pijlen op zijn boog had en er inderdaad rekening mee had gehouden, dat zijn plan van aanval ter zee wel eens kon mislukken.

En nu het eerste plan inderdaad in duigen was gevallen, begon hij met taaie onverzettelijkheid aan de uitvoering van het tweede.

En Raffles wist dat hij ditmaal niet de

overhand had, want het plan van den aanval ter zee kende hij, en dat van den overval te land was een diep geheim voor hem.

Toch dacht hij er geen oogenblik aan zijn eigen voornemens op te geven en alles aan de Belgische spoorwegautoriteiten over te laten.

Hij kende Nicholson, en hij wist, dat de sluwheid van dezen man het wellicht toch nog zou winnen van alle voorzorgsmaatregelen welke het spoorwegbestuur zou kunnen nemen.

In geheel Heyst was geen auto te vinden, in staat om den langen tocht naar Antwerpen te ondernemen, maar gelukkig ging er nog een trein naar Brugge, en daar slaagde Raffles er in voor geld en goede woorden, maar vooral vóór dat eerste, een zeer snelle auto te huren.

Dit was van te meer belang daar dien avond geen trein meer naar Antwerpen zou vertrekken.

James nam achter het stuurwiel plaats en de tocht naar de Scheldestad begon.

Het was een geluk, dat de brave chauffeur met zijn meester reeds menigen tocht in België had gemaakt, zoodat hij niet telkens naar den weg behoefde te vragen.

De route ging over Eekloo, Wachetebeke en St. Niklaas en om half elf in den avond hield de auto stil voor het hotel de la Gare, waar de drie reizigers zouden overnachten.

Inderdaad konden zij voor dezen dag hun werk als geëindigd beschouwen, want Nicholson zelf zou niets kunnen ondernemen, voor het goud te Antwerpen gelost werd, daar de Engelsche duikbootvallen de « Virginia » nu stellig wel zouden vergezellen, totdat zij veilig en wel in de haven van Antwerpen geankerd lag.

Toch rustte Raffles niet voor hij zich naar het hoofdbureau van politie had begeven, zich daar bekend had gemaakt als « James Brown », detective uit Londen, de geheele zaak van de goudzending had medegedeeld, voor zoover hij dit zonder gevaar kon doen, en geïnformeerd had naar een groote grijsgeschilderde auto, waarin 5 vreemdelingen gezeten waren.

Zoals hij wel vermoedde en moest vreezen wist men daar niets van zulk een auto, maar de hoofdcommissaris, die met de grootste aandacht geluisterd had, beloofde hem, dat hij alles in het werk zou stellen om inlichtingen aangaande die auto in te winnen.

Voor Raffles weder afscheid nam van

den politiebeambte vroeg hij :

— Is u ook iets bekend, mijnheer de commissaris, omtrent de beschermende maatregelen op den trein, die het goud van uw stad naar Brussel moet vervoeren ?

— Ja zeker, mijnheer. Er gaan zes detectives in politie mede.

— Hoe wordt het goud vervoerd ?

— In een goederenwagen.

— Toch zeker een gepantserde.

— Neen, dat niet, maar het is een stevige wagen met ijzer beslagen, mijnheer, en het zal niet zoo gemakkelijk vallen daar binnen te dringen.

— Hoeveel personen zijn er in den wagon ?

— Vier en allen goed gewapend.

— Allen detectives ?

— Twee detectives en twee beambten van de Staatsbank.

— En als het geld te Brussel is aangekomen ?

— Dan wordt het onmiddellijk naar de Staatsbank overgebracht.

— Weet gij ook, wanneer de trein met het goud vertrekt ?

— Morgenochtend om half elf.

— Is het een extra-trein ?

— Neen, een gewone reizigerstrein.

— Ik dank u voor uw inlichtingen, mijnheer de commissaris, en ik hoop dat ik in staat zal zijn, mijn schurkachtige landgenooten hier te achterhalen.

— Ik wensch u veel succes, mijnheer, maar wat het goud betreft ben ik wel zeker, dat het geheel en al veilig is.

— Die goede man kent Nicholson niet, anders zou hij niet zoo stout spreken, bromde Raffles toen hij weder op straat stond en den weg naar het hotel insloeg.

HOOFDSTUK IX

OP DEN TREIN

De drie mannen begaven zich tijdig ter ruste, daar het volkomen nutteloos was op dit uur een onderzoek te beginnen in de groote stad, maar zij stonden den volgenden morgen reeds om 6 uur weder op.

De hotelhouder, door Raffles voor zoover het noodig was in het geheim genomen, stelde hun in de gelegenheid zich in een afzonderlijk vertrek te vermommen met behulp van de meegebrachte kleren, en korten tijd daarna slenterden de drie Engelschen als kaaiwerkers en kruiers vermomd naar het station, vanwaar de trein met het goud zou vertrekken.

— Weet je waarover ik loop te denken ? vroeg Charles toen zij het groote gebouw naderden.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar, kwam Raffles.

— Ik bedenk, dat het niet zoo onmogelijk is, dat Nicholson het geld tracht te stelen op den weg van de aanlegplaats van de boot naar het station.

Raffles stond midden op straat stil en keek Charles met groote oogen aan.

— Wat je daar zegt is volstrekt niet onmogelijk, beste Charles riep hij uit. De weg van de haven naar het station is bijna een half uur gaans en die Nicholson is tot alles in staat. Als het goud per auto wordt vervoerd van de boot naar het station, dan acht ik er hem den man toe, met zijn vier kornuiten à la Bonot met de revolver in de vuist een van die vrachtauto's midden op straat aan te houden, liefst zoo dicht mogelijk bij de haven, den chauffeur van zijn zetel te slaan en er met de auto vandoor te gaan, natuurlijk verondersteld, dat zij niet

al te log en te langzaam is. Maar aan den anderen kant is Nicholson een zeer voorzichtig man, en daar hij onmogelijk op de hoogte kan zijn van de soort der vrachtauto's die gebruikt zullen worden, geloof ik toch wel, dat hij zich nog wel eens zal bedenken, alvorens zulk een poging in het hartje van Antwerpen te wagen, midden op den dag, en terwijl het aan de haven zeer druk is. Ik ontken echter de mogelijkheid niet, en daarom zullen wij er goed aan doen, eerst eens naar de haven te gaan.

Hij wendde zich tot James en vroeg :

— Je hebt immers het groote valies met onze kleederen reeds naar het station gebracht ?

— Het staat in de goederenloods, Mylord.

— Uitstekend. Dan gaan wij eerst naar het station onderzoeken, hoe het staat met den trein, en vooral met den wagen, waarin het goud zal worden vervoerd, want het is altijd goed, als men van te voren op de hoogte is van het terrein zijner werkzaamheden.

De drie gewaande werklieden begaven zich naar het station, en op vertoon van zijn insigne aan den stationchef, kon Raffles aanstonds toegang verkrijgen tot de emplacementen, waar reeds verschillende treinen gereed stonden tot vertrek.

Een beambte wees hun den trein aan, die over eenige uren naar de Belgische hoofdstad zou vertrekken, en die door een aantal arbeiders werd samengesteld.

Het duurde niet lang of Raffles had den wagen gevonden, die bestemd was om er den goudvoorraad in te verzenden.

Het was een stevige wagen, met ijzeren staven beslagen, en van een dikke deur voorzien, met twee groote sloten.

Het was een schuifdeur, die op rails liep.

Aan de voorzijde van den wagen bevond zich het kastje voor den remmer, dat men kon bereiken langs een smallen, stalen ladder.

Als de schuifdeur gesloten was, ontving de wagen toch nog eenig licht, door twee ronde gaten, dicht tegen de zoldering aan weerszijden aangebracht, en die met tralies waren afgesloten.

Raffles liep langzaam om den wagon heen, kroop er toen onder, onderzocht met

alle aandacht den vloer, ging er binnen, klopte op de wanden en klom ten slotte op het dak.

Hij bekeek nauwlettend het gat voor de de lamp en eindelijk kwam hij weder naar beneden.

Charles en James hadden hem zwijgend gadegeslagen en nu vroeg de jonge man :

— Vindt je iets bijzonders ?

— Neen. Voor een houten wagon is hij stevig genoeg. Maar dat zegt niet veel. Wij beiden kunnen dat beter weten, want het is een paar jaar geleden, dat wij zelven een dergelijken wagon niet zonder succes aan den binnenkant hebben bezichtigd, ofschoon dat eigenlijk verboden was. Herinner je je dat nog ?

— Stel je voor, dat ik het vergeten had, hernam Charles glimlachend.

— Als Nicholson dus zijn maatregelen goed genomen heeft, dan zie ik niet in, waarom hem en zijn medeplichtigen niet zou gelukken, waarin wij geslaagd zijn.

— Maar er is een verschil. In dit geval zijn de politiebeambten op hun hoede, want wij hebben hen gewaarschuwd.

— Dat is zoo. Maar of dat voor iemand als Nicholson wel een bezwaar is ? Wij zullen in ieder geval duchtig onze oogen moeten openzetten.

— Zou Nicholson zelf, ik meen in persoon, aan den aanslag deelnemen ?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden :

— Het zou een zeer gewaagde onderneming van hem zijn, want hij moet er toch rekening mede houden, dat wij er in geslaagd zijn, zijn komst aan de politie hier ter stede mede te deelen. Maar dat hij in een of andere vermomming met dezen trein zal medereizen, acht ik niet onwaarschijnlijk.

— Je hebt gelijk, hij zal er geen oogenblik aan denken, dat wij er in geslaagd zijn reeds nu Antwerpen te bereiken, en hem op het spoor zijn gekomen, merkte Charles op. Ik kan mij echter niet voorstellen, op welke wijze hij zich van het goud denkt meester te maken.

— Dat is ook mij nog niet recht duidelijk, mompelde Raffles. Maar laat ons nu naar de haven gaan, wij hebben hier genoeg gezien.

Reeds wilden de drie mannen zich verwijderen toen de blik van Raffles viel op een motor-lorrie, die op eenigen afstand achter den trein stond.

Het was een van die snelle, door een benzinemotor in beweging gebrachte wagens op vier wielen, die op de rails passen, en waarmede men een vrij groote snelheid wel een 70 kilometer per uur kan bereiken en welke ten dienste zijn van de lijninspecteurs, als zij zich snel naar een of ander punt van de lijn moeten begeven.

Juist kwam er een stations-beambte voorbij.

Raffles wendde zich tot den man met de vraag :

— Kunt ge mij ook zeggen, mijnheer, of deze motorlorrie vandaag gebruikt moet worden ?

— Ja, vriend zij is bestemd door een paar ingenieurs uit Brussel, die de lijn zullen inspecteeren, zoodra de trein dien gij daar ziet vertrokken is.

Raffles vroeg niet verder.

Hij scheen ergens over na te denken en langzaam verliet hij het station, terwijl Charles en James op eenigen afstand volgden.

Langs de Keyzerlei bereikten zij de haven waar het reeds tamelijk druk was.

Er lagen vrij wat schepen met levensmiddelen en ruwe grondstoffen, waarvan de inhoud in groote vrachtauto's werd overgeladen.

De drie mannen behoeften slechts een half uur te wachten en toen kwam de « Virginia » langzaam aanvaren, door een kleine sleepboot getrokken, en meerde aan een van de steigers, waar reeds een viertal vrachtauto's gereed stonden.

Het scherpe oog van Raffles had spoedig gezien dat de steiger was afgezet en dat zich daar niemand bevond, die er niets te maken had.

Behalve eenige sjouwers liepen er een achttal mannen rond, die reeds op verren afstand te herkennen waren als rechercheurs in politie en detectives.

Nauwelijks was de « Virginia » langs den steiger vastgelegd, of men begon met het uitladen van de kostbare vracht.

Een voor een werden de kisten met het

goud door twee mannen aan land gedragen en in de auto's gebracht.

Het duurde bijna een vol uur, voor alle kisten waren uitgeladen.

Toen nam naast iederen chauffeur een politiebeambte plaats, terwijl een tweede in het binnenste van iedere auto plaats nam, waarop de voertuigen zich in beweging zetten en naar het station vertrokken.

Er geschiedde echter niets onderweg en de vrachtwagens bereikten veilig het station.

Zij reden door een breeden ingang het perron op en hielden stil voor den goederenwagon van den trein naar Brussel, die reeds gereed stond voor het vertrek.

Het perron was op de plek geheel afgezet door politieagenten in uniform, want blijkbaar was de directie zeer bevreesd geworden door de verschillende berichten uit Londen, die haar in den loop van den morgen telegrafisch bereikt hadden.

Raffles en zijn beide metgezellen konden dan ook slechts uit de verte getuige zijn van het inladen van het goud, maar waarschijnlijk waren zij wel de eenigen die wisten wat er in die ruwhouten kisten verpakt was.

Het reizigerspubliek keek nieuwsgierig toe, aangelokt door het politievertoon, en hier en daar hoorde men een vraag stellen, waarop echter nooit een afdoend antwoord kwam, wat zeer begrijpelijk was, daar alleen de stationchefs en een paar hoogere beambten van de goudverzending kennis droegen.

Nadat alle kisten waren ingeladen vertrokken de auto's weder en de politieagenten rukten in, op zes man na, die den wagen zouden bewaken, tot het uur van vertrek.

Raffles begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Hij trad op een der rechercheurs toe, die de reis in den goudwagen zou medemaken, liet hem zijn politiepenning zien, die over de geheele wereld bekend is en vroeg in vloeiend Fransch :

— Zoudt ge mij willen veroorlooven, mijnheer, met mijn beide metgezellen bij u in den wagon plaats te nemen ?

— Gij zijt van de Engelsche politie ? was de wedervraag van den rechercheur.

— Ja, mijnheer, en ik heb ernstige redenen om te gelooven dat het niet zal blijven bij den aanval op het Kanaal maar dat men den aanslag gedurende de reis van Antwerpen naar Brussel wil herhalen.

— Hoe weet gij dat ? Hoe is het moge-

lijk dat gij kennis draagt van den aanslag op het Kanaal ?

— Dat is zeer eenvoudig, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Ik was de man die te Dover de havenautoriteiten gewaarschuwd heeft.

HOOFDSTUK X MISLUKT

De rechercheur keek Raffles eenige oogenblikken aandachtig aan en hernam toen :

— Mag ik vragen waarom gij reden meent te hebben tot het vermoeden dat de bandieten den aanslag zullen herhalen ?

— Omdat ik reeds meermalen met hen te doen heb gehad. Gij hebt zeker wel eens van professor Nicholson gehoord, naar wien de Engelsche politie thans zoo ijverig zoekt ?

— Dat spreekt vanzelf, riep de rechercheur uit. Dat weet iedere politiemans in Europa. Er is een prijs van 1000 pond op zijn hoofd gesteld.

— Juist. En dien zoudt gij en uw mannen kunnen verdienen, als gij er in zoudt slagen den aanslagpleger gevangen te nemen.

— Wilt gij zeggen, dat professor Nicholson dit plan heeft bedacht ? riep die politiebeambte uit.

— Hij zelf.

— Maar ziet gij zelf dan geen kans om die duizend pond te winnen ? vroeg den rechercheur met een tikje wantrouwen in zijn stem.

— Alleen zeker niet, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Zij zijn met vier of vijf man en van zijn laatste plannen weet ik niet veel af. Als gij ons echter toestaat de reis in den wagon mede te maken, dan sta ik er voor in, dat de toef van Nicholson niet alleen zal mislukken, maar dat wij hem misschien in handen zullen krijgen.

De rechercheur bedacht zich niet lang, maar stak Raffles de hand toe en zeide :

— Ik vind 't best. Kunnen uwe metgezellen zich ook legitimeeren als Engelsche politiebeamten ?

Zonder een woord te spreken, wenkte Raffles zijn twee makkers, die op zijn verzoek de voortreffelijk nagemaakte documenten lieten zien, volgens welke zij « Johns » en « Bierman » waren, beide detectives van Scotland Yard, en waarin alle buitenlandsche politie-autoriteiten « beleefd werden uitgenoodigd aan houder dezes zooveel mogelijk faciliteiten te verschaffen bij het vervullen van hun plicht. »

— Wij zijn dan met ons zevenen, riep de rechercheur uit, en daar gij natuurlijk ook gewapend zijt, zou ik den bandiet wel eens willen zien, die het zou wagen een aanslag op den wagon te plegen.

Raffles had vluchtig de schouders opgehaald.

— Ik zou dat niet te boud zeggen, collega, zeide hij vermanend. Ik kan wel zien, dat gij Nicholson niet kent. Hij is niet de eerst de beste, maar een zeer sluw heerschap. Hij zou in staat zijn, onder het rijden uw wagon af te koppelen, die, zooals ik zie de laatste van den trein is, wat ik nog al onvoorzichtig vind, tusschen twee haakjes en dat wel juist op een plek, die hij daartoe van te voren heeft uitgezocht, waar gij in handen zoudt vallen van een twintigtal zwaar gewapende schavuiten. Hij zou ook den wagon kunnen vullen met een bedwelmend gas of u door het lampegat als konijnen neerschieten, of een kleine ontploffing teweeg brengen, die u allen zou

dooden of iets van dien aard. Ik verzeker u dat Nicholson overvloed van middelen heeft, en ook de man is, die ze weet toe te passen.

De rechercheur had half verschrikt, half ongeloovig toegeluisterd.

— Gij maakt mij waarlijk een beetje bang, collega, zeide hij toen. Het is nu te laat, om den trein nog om te rangeeren, want over vijf minuten vertrekken wij, en de dienst laat niet toe, dat wij een half uur of drie kwartier vertraging hebben. En zoo lang zou het zeker wel duren alvorens deze wagon voor aan den trein was. Ik erken echter dat wij wel zoo verstandig zouden hebben gedaan, hem niet als laatste wagon mede te nemen. Dat is geloof ik gedaan om hem aanstonds op een zijspoor te kunnen rijden en direct te kunnen lossen op een daartoe aangewezen plek, die gemakkelijk kan worden afgezet. Hoe het zij, wij moeten ons in de omstandigheid schikken en kunnen niet anders doen, dan zoo veel mogelijk op onze hoede zijn.

Intusschen hadden de drie andere bewakers van het goud, twee beambten van het Ministerie van Financiën en nog een rechercheur, zich bij het groepje gevoegd.

Raffles wierp een scherp onderzoekenden blik om zich heen, maar hij kon nergens iets van Nicholson en zijn mannen ontwaren. Alle reizigers hadden reeds lang plaats genomen en het perron was vrijwel verlaten.

— Kom mede, zeide hij, zoodat men niet ziet, dat gij versterking hebt gekregen.

Vlug sprongen de zeven mannen in den wagon en daarop werden de deuren gesloten en van binnen van stevige bouten voorzien.

Het licht drong nu slechts naar binnen door de twee reeds genoemde ronde openingen boven in den wagon.

De goudkisten waren zoodanig opgestapeld, dat de schuifdeuren aan weerszijden vrij bleven.

Nauwelijks waren de deuren gesloten of het sein tot vertrek liet zich hooren en de trein reed langzaam het station uit.

— Hoelang zou de reis ongeveer duren meent gij ? vroeg Raffles.

— In normale omstandigheden kan de trein het traject in 1 uur afleggen.

— Stopt de trein onderweg ?

— Alleen te Mechelen, dat, naar gij

natuurlijk wel weet, een belangrijk kruispunt is, en welke stad ongeveer juist halverwege Antwerpen en Brussel is gelegen.

— Was u iets bekend omtrent het plan van ingenieurs der spoorwegmaatschappij om juist heden de lijn te inspecteeren ? ging Raffles voort.

— Ik wist er volstrekt niets van, maar het is zeer goed mogelijk, antwoordde de rechercheur. Zoiets gebeurt nog al dikwijls.

— Hoe gaat dat in z'n werk ?

— Zij hebben niets anders te doen, dan een telegram te zenden aan den stationchef en hun komst te melden, zoodat deze er voor kan zorgen, dat de motorlorrie gereed wordt gehouden en dat de lijn vrij is. Maar waarom vraagt gij dat alles ?

— Omdat ik vermoedens heb, waarde collega. Of zij bewaarheid zullen worden weet ik natuurlijk niet, maar verwonderen zou het mij geenszins. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg te weten komen.

De trein snelde intusschen door de schoone vlakke van de Nethe, als men deze uitdrukking tenminste mag bezigen voor een snelheid van omstreeks 60 K.M. in het uur.

Raffles had het inwendige van den wagon nauwkeurig onderzocht en bromde nu in zichzelf :

— Als het gebeurt, dan moet het voor Mechelen gebeuren, want vandaar kunnen zij in vier verschillende richtingen ontkomen. Ik denk dat alles zoo nauwkeurig geregeld is als een uurwerk, maar ik hoop toch een spaak tusschen de wieltes te kunnen steken.

Hij had onder het spreken een kleine tasch geopend, die er uit zag als een boterhammenzakje, en daaruit een boor te voorschijn gehaald.

De Belgische rechercheur keek verbaasd toe.

— Wat hebt gij daar ? vroeg hij.

— Een boor, waarde collega.

— Maar wat wilt gij daarmee doen ?

— Een gat boren, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar met welk doel dan toch ?

— Om er door heen te kunnen zien.

En met deze woorden stapte Raffles op den achterwand van den wagen toe, beklom den stapel goudkisten, die hier trapsgewijze op elkaar waren gezet, zette de boor tegen het hout en had in een ommezien een gat van omstreeks een duim in doorsnede geboord.

Toen trok hij de boor weder terug, bracht zijn oog voor het gat, en bleef eenigen tijd onbeweeglijk staan.

Daarop richtte hij zich op, wenkte den rechercheur naast zich, en zeide eenvoudig :

— Zie zelf maar eens.

De politiebeambten bracht op zijn beurt zijn oog voor het cirkelronde gat, en slaakte een kreet van verbazing en ongerustheid.

— Daar rijden, op nauwelijks 50 meter achter ons de ingenieurs met hun motorlorrie, riep hij uit.

— Een motor-lorrie is 't wel collega, maar ingenieurs zijn het niet, zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon. De acht mannen op dien wagen zijn Nicholson en zijn medeplichtigen.

— Zoo'n schurk, riep de rechercheur woedend uit. Hij heeft dus een valsche telegram verzonden. Hij heeft zich als ingenieur voorgedaan en zich van de motorlorrie meester gemaakt.

— Gij geeft daar een zeer zuiver beeld van den toestand 'collega, zeide Raffles. Het is juist iets voor hem en ik vermoedde reeds zoo iets.

— Maar waarom hebt gij uw vermoeden niet aan den stationchef te Antwerpen medegedeeld, vroeg de politiebeambte. Men had daar de geheele bende kunnen arresteren.

— Men had hem dan misschien kunnen arresteren voor wat hij reeds op zijn kerfstok heeft, maar niet voor dezen diefstal, hernam Raffles kalm. En bovendien waren het slechts vermoedens, zooals ik u zeide. Nu hebben wij tenminste zekerheid.

— Zekerheid hebben wij, maar nu krijgen wij de schurken ook op ons dak, riep de rechercheur uit.

— Dat ja, maar ik heb nog steeds een appeltje met dien vriend te schillen, En bovendien ben ik haast zeker dat de regeering

de premie op zijn aanhouding nog wel flink zal verhoogen, als wij dezen aanslag voorkomen.

Raffles had zijn oog weder voor het gat gebracht en zag nu dat de zeer snel loopende motor-lorrie den trein reeds tot op een afstand van 30 meter genaderd was.

De gezichten van de bandieten waren nu duidelijk te zien.

Zij waren allen behoorlijk gekleed, en het was zeer vergeeflijk, dat men Nicholson, die natuurlijk van valsche papieren voorzien was geweest, voor een werkelijk ingenieur had versleten.

— Ik zou wel eens willen weten, wat zij eigenlijk van plan zijn ? mompelde hij voor zich heen. Zij schijnen onzen wagon als het ware te willen enteren zooals een kaperschip het een koopvaarder doet. Maar hoe ? Zij zullen misschien een stalen tros om de buffers slaan, en dan den motor stop zetten, zoodat zij even vlug als de geheele trein meerijden en dan op den wagon klauteren, om de bewakers door het gat van de lamp of door de luchtgaten neer te schieten. Zij kunnen dan een gat hakken in het dak, en de rest is kinderspel, want door eveneens een gat te maken in den achterwand, zouden zij de kisten met goud zeer gemakkelijk op de motor-lorrie kunnen schuiven, natuurlijk niet alles, maar toch zeker voor een waarde van verscheidene millioenen.

Raffles had de laatste helft van deze alleenspraak met luider stem gehouden.

— En hoe moeten wij dat beletten, riep de rechercheur uit. Dat zou ik wel eens willen weten.

— Eenvoudig door hen voor te zijn, antwoordde Raffles kalm. Er is toch zeker een noodrem in den wagon ?

— Speciaal voor deze reis aangelegd.

— Prachtig. Dan zullen wij beginnen met ons een weinig meer uitzicht te verschaffen aan de achterzijde van dit voertuig.

— En hoe wilt ge dat doen ?

— O, dat heeft niet veel om het lijf. Ik heb nog meer instrumenten dan deze boor bij mij.

Met deze woorden opende Raffles den zak weder en nam er een eigenaardig ge-

vormde cirkelzaag uit, die met de hand of met behulp van een kleinen motor in beweging kon worden gebracht.

Hij mat zorgvuldig de diepte van het gat, dat hij zoeven geboord had, stelde toen de zaag af, en zette haar tegen een der planken van den achterwand, waarop hij de beide zwengels begon te draaien, terwijl Charles de zaag leidde.

Als een mes door boter, zoo vlug sneed de zaag door het oude hout, terwijl zij juist zoo diep ging, dat het hout over zijn geheele dikte werd doorgezaagd, terwijl er slechts een papierdun vliesje bleef zitten, zoodat de snede aan de buitenzijde van den wagon niet zichtbaar was.

Na tien minuten had hij op die manier een vierkant gat uitgezaagd, ongeveer anderhalve meter hoog, en bijna even breed als de wagen.

Het spreekt vanzelf, dat van te voren en terwijl Raffles zaagde, de kisten met goud door de andere mannen snel naar de andere zijde waren gedragen.

Raffles boorde nu op drie plekken van boven in het uitgesneden vak een soort handvat, en zeide toen tot den rechercheur die met de anderen verbluft had toegezien :

— Let nu goed op. Zij zijn nauwelijks 5 meter afstand van den wagon, en zij maken zich gereed ons als het ware te harpeneeren. Drie van de krachtigsten onzer vatten elk een van deze ringen met de linkerhand, en nemen hun revolver in de rechter. Op mijn bevel trekken zij zoo hard zij kunnen, terwijl ik aan de noodrem zal trekken, en dan zou ik wel eens willen zien hoe de schelmen ons denken te ontkomen.

De rechercheur slaakte een kreet van zegepraal terwijl zijn oogen schitterden.

— Knap gedaan, collega, riep hij uit, terwijl hij zijn revolver trok en met de andere hand een der ijzeren handvatten greep.

James nam er ook een voor zijn rekening en een bankbeambte de derde, terwijl Raffles het handvat van de noodrem greep.

— Alles klaar ? Los !

Op hetzelfde oogenblik trok hij aan de noodrem en een krakend geluid zeide hem, dat het geheele achtervlak van den goudwagon was losgerukt.

Onmiddellijk werden zeven revolvers door het groote gat op de motorlorrie gericht en de tenorstem van Raffles riep :

— Handen op ! Handen op, of wij schieten | Alleen de bestuurder kan doorrijden.

Deze laatste beperking was wel noodig, want anders zou, daar de trein reeds haar vaart matigde de motor-lorrie onvermijdelijk tegen de buffers van den trein te pletter zijn geloopt.

De meeste bandieten staken versuft van schrik over deze plotselinge verschijning de handen op, maar een drietal sprongen van den in volle vaart zijnde motor-lorrie, waarschijnlijk met zeer noodlottige gevolgen, want zij bleven bewegingsloos met gespleten schedel langs de spoorbaan liggen.

De man die den motor bediende, zat met doodsbleek gelaat zijn afstand te berekenen, met de vuisten om de handles geklemd en luid kreunend van angst, dat hij zijn vaart niet zou kunnen regelen naar die van den trein.

Een der bandieten schreeuwde hem toe :

— Stop dan. Maar stop dan toch kerel.

Maar Raffles had het ook verstaan, en weer klonk zijn bevelende stem :

— Als gij een meter achterblijft, schiet ik u een kogel door den kop.

De trein reed hoe langer hoe langzamer, en ook de motor-lorrie matigde haar vaart.

Men was nu op slechts een kwartier gaans van Mechelen.

Van alle kanten kwamen conducteurs toesnellen, die de motor-lorrie omringden, waar de bandieten nog steeds met van woede vertrokken gezichten en opgestoken handen zaten, in bedwang gehouden door de zeven dreigende revolvers.

Zij werden in een ommezien van de lorrie gesleept, zwaar geboeid en in den goudwagon op den vloer neergelegd.

Raffles bekeek hen aandachtig een voor een terwijl de trein zich weer in beweging zette.

Toen richtte hij zich tot den rechercheur en sprak :

—Het spijt mij, collega, maar gij zult niet kunnen meedeelen van de 1000 pond sterling, want Nicholson is hier niet bij.

— Dan was hij bij de drie anderen die van de lorrie zijn gesprongen en heeft hij zijn nek gebroken, riep de politiebeambte zegepralend uit,, en op een toon die van weinig medelijden met den Engelschen misdadiger getuigde.

De trein kwam met een kwartier vertra-

ging veilig en wel aan met zijn lading goud en de vijf geboeide bandieten, waarvan twee Engelschen, een Rus en twee Belgen bleken te zijn, maar toen men omzag naar de drie Londensche detectives, waren deze eensklaps verdwenen alsof zij door den grond gezonken waren.

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

De moord in Kamer 13

